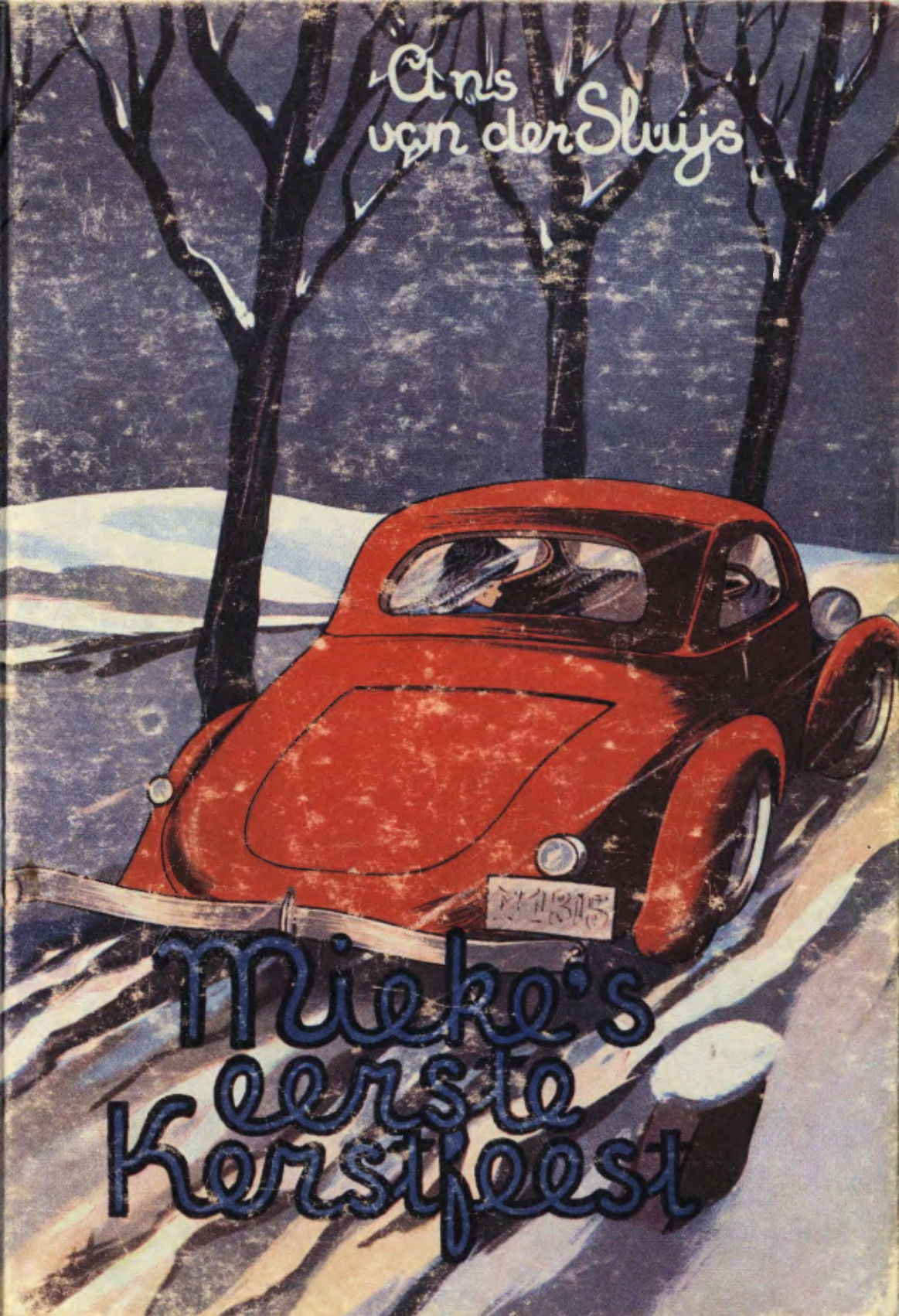

Ans
van der Sluijs

A red Volkswagen Beetle is shown from a rear three-quarter view, parked on a snowy road. The car is the central focus, with its license plate reading 'MIEKE'. The background features several bare, dark trees against a dark, starry night sky. The ground is covered in snow, with some tracks visible. The overall style is that of a classic children's book illustration.

Mieke's
eerste
Kerstfeest

MIEKE'S
EERSTE KERSTFEEST.

ANS VAN DER SLUIJS

MIEKE'S

EERSTE KERSTFEEST

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

Een zorgzaam moedertje

Moeder, Moeder, kom eens gauw kijken.”
Met deze woorden kwam Toos naar binnen gestormd.

„Wat is er dan?” vroeg moeder, die aan 't eten koken was.

„Iets leuks, maar gauw komen,” drong Toos aan. Moeder ging mee naar buiten.

„Daar,” wees Toos en trok haar mee.

En daar op het trottoir liep heel parmantig een moedereend met een hele rij kleintjes. „Waar zouden ze vandaan komen, Moeder?”

„Ik weet 't niet, maar ze willen vast naar 't water.”

„O,” riep Toos, „nu steken ze de straat over, ze gaan helemaal verkeerd, zal ik er zachtjes achter gaan, Moeder, en ze de weg naar de gracht wijzen?”

„Ja, doe dat maar, maar heel zachtjes, hoor, anders worden ze bang.”

Moeder bleef nog even staan kijken; kijk haar robbedoes nu eens voorzichtig doen!

Heel zachtjes liep Toos achter de eendjes aan, en telkens als de moedereend de verkeerde kant uit wilde, dreef ze haar voorzichtig weer rechtuit.

De mensen bleven er naar staan kijken; 't was ook zo'n grappig gezicht; de kleintjes werden moe; als de grote eend even stilstond, gingen ze dadelijk zitten. Eindelijk, daar was de gracht. Nu wist de eend opeens de weg. In een ogenblik was ze met de kleintjes aan de kant. Plomp, plomp, daar zwommen ze al.

Toos bleef nog even staan. Wat enig toch, dat eendjes meteen kunnen zwemmen. Hè, dat moest bij kinderen ook zo zijn! Opeens dacht ze aan 't eten, ze moest gauw naar huis, vader zou wel thuis zijn.

„Wat ben je laat, meiske,” zei vader, toen ze buiten adem aangehold kwam.

„O, 't was zo leuk, Vader, moet u horen.”

„Nee, eerst handen wassen, Toos, dan mag je 't aan tafel vertellen,” zei moeder, die met de schalen uit de keuken kwam.

Aan tafel deed Toos 't verhaal in geuren en kleuren. „Ik ga 't ook aan Mieke schrijven,” was 't slot. „Zij houdt ook zo van dieren.”

Mieke was Toos' vacatievriendinnetje, zoals ze 't noemde. In de zomervacantie had Toos bij haar grootouders gelogeed, en daar kennisgemaakt met het zieke buurmeisje. Nu schreven ze elkaar geregeld. Mieke was weer veel beter, en mocht misschien ook weer gauw naar school.

„Eet nu eens door, vrouwtje,” vermaande moeder, „anders kom je te laat op school.”

Toos keek op de klok. 't Was laat geworden met de eendjes, en ze wilde juist vroeg zijn om er haar vriendinnetje van te vertellen. Ze at nu ineens heel vlug, maar dat hielp niet veel, want ze moest toch op de

anderen wachten. Toen ze klaar waren, schoot Toos gauw haar mantel aan, zei haastig „dag Moeder, dag Vader” en weg was ze.

't Was nogal een eindje lopen naar school en Toos begon te draven! Maar dat houd je niet vol en al gauw moest ze wat langzamer doen. Als Annie haar nu maar tegemoet kwam, dat deed ze wel meer. Maar Annie was druk met de anderen aan 't spelen, toen Toos 't schoolplein op draafde.

„Moet je horen hoe enig,” hijgde Toos en trok Annie en Bep mee.

„Tingeling, tingeling,” ging de bel.

„Hè, wat vervelend, nu heb ik juist zo hard gelopen.”

„Vertel 't toch maar,” zei Annie.

Onder 't uitkleden vertelde Toos van de eendjes, maar toen ze al in de klas waren was ze nog niet klaar. En daar was 't: mondje dicht. Rekenen hadden ze die middag; daar hield Toos niets van, 't kwam nooit uit bij haar.

Met een diepe zucht begon ze aan de sommen; de eerste twee gingen wel goed, maar de derde wilde maar niet. Ze begon op haar kladpapier te knoeien en te tekenen. Kijk, dat werd een eend, nu nog de kleintjes. Toos was nu vol ijver, maar niet voor de sommen!

Zacht stootte ze Annie aan. „Moet je zien, zeg, dat is nu die eend.”

Annie keek.

„Toos en Annie, doorwerken,” klonk opeens de stem van de juffrouw.

Haastig gingen ze uit elkaar en Toos probeerde de

vierde som. Die wilde ook al niet. Hè, wat was sommenmaken toch naar. Tekenen was veel leuker. En weer kwamen er meer eendjes! Annie keek ook even, heel voorzichtig.

„Zo liepen ze,” legde Toos uit, „en toen ben ik er achteraan gegaan en....” Ze vergaten helemaal hun sommen, tot opeens de juffrouw heel boos zei: „Wat praten jullie toch, hoeveel sommen heb je al af, Toos?”

Heel beschaamd fluisterde Toos: „Twee.”

„Pas twee? en nu zit je aldoor met Annie te praten, je blijft om vier uur maar om de sommen af te maken.”

O, wat erg, schoolblijven: Toos begon haastig te rekenen, maar 't wilde nu nog veel minder. Had ze toch maar niet gepraat! Moeder waarschuwde ook altijd: „Toos, praat niet zo veel.”

Toen de tijd voor 't rekenen om was, had Toos nog maar de helft af. En om vier uur zat ze weer over 't blaadje te zuchten, want nu ging 't nog niet.

De juffrouw zag wel, dat Toos maar zat te staren en op haar potlood te bijten.

„Gaat 't niet, Toos?”

„Ik kan ze niet,” zuchtte Toos.

„Hoe komt dat nu, laat me eens zien,” en de juffrouw kwam naast haar in de bank zitten. Ze trok Toos' kladblaadje naar zich toe om te zien hoe ze 't geprobeerd had en zag toen de eendjes. „Maar Toos, wat is dat nu?” Toos vertelde 't hele verhaal, en nu begreep de juffrouw ook dat ze tegen Annie haar mond niet had kunnen houden.

Maar nu de sommen! De juffrouw hielp een beetje en toen waren ze al heel gauw klaar. „Nu verder wat meer je best doen op de sommen en niet alleen maar tekenen, hoor!” zei de juffrouw, toen Toos weg mocht. „Ja Juf,” en Toos sprong de klas uit. Gauw naar huis en dan even kijken of de eendjes er nog waren, misschien mocht ze ze wel wat oud brood geven. Met dit nieuwe feest in 't vooruitzicht draafde Toos naar huis.

Waar de brief van Toos kwam

Een brief van Toos, Moeder.”
Mieke was de post gaan halen en was verrukt, toen ze, tussen de kranten voor moeder, de kleine blauwe enveloppe vond, die voor haar bestemd was.

„Gauw kijken wat ze schrijft,” en meteen was Mieke al verdiept in de brief van Toos.

„O, Moeder, moet u horen, wat enig,” en Mieke las 't verhaal van Toos en de eendjes voor.

„Die Toos,” zei moeder, „en dat zè er nog voor schoolblijven moest!”

„Hè, 'k wilde dat ik ook naar school mocht, wanneer mag 't nu, Moeder?”

„Al heel gauw misschien,” zei moeder, „als de dokter 't goedvindt.”

„Dat zegt u nu altijd,” pruilde Mieke, „en 't gebeurt maar nooit, echt flauw.”

Moeder zei niets, maar haar gezicht betrok. Mieke zag het wel en wist ook dat ze niets aardig was. Maar 't duurde ook zo lang; toen ze hele dagen op de stoel moest liggen, vond ze 't nog niet zo erg als nu, nu ze

ook rond mocht lopen en alleen 's middags een poos naar bed moest. En van de zomer was Toos er ook geweest.

Toos, die eigenlijk een echte wildebras was, maar bij haar altijd rustig deed.

Toos, die het leuke poesje voor haar had meegebracht.

En die haar uit de kinderbijbel had voorgelezen en van de Heere Jezus had verteld.

Daar had Mieke vroeger nooit van gehoord en ze vond het erg mooi. En 't prettigst was, dat ze nu zelf een kinderbijbel had gekregen en dat moeder er iedere dag uit voorlas.

En als ze naar school mocht, zou ze naar de Christelijke school gaan; nu kwam de juffrouw van die school haar een paar maal in de week les geven.

Moeder had de krant opgenomen en Mieke ging voor 't raam staan kijken. Er was niet veel te zien buiten. De tuin was nat en lag vol afgewaaide bladeren en takken; de bloemen zagen er echt verregend uit. Mieke zuchtte. Wat zou Toos nu doen? Die had 't toch maar fijn. Altijd naar school en leuke vriendinnetjes om mee te spelen en zij had niets.

Niets? Was dat heus waar? Een stemmetje binnen in haar vroeg: „En al de boeken die je krijgt en de spelletjes die moeder met je doet, heb je 't nu heus zo naar?” „Nou ja,” zei Mieke, „maar . . .”

„Wat sta je daar toch in die donkere tuin te staren?” vroeg moeder. „Kom, laten we de gordijnen dicht doen en gezellig de lamp opsteken.”

Ze legde haar arm om Mieke's schouders. „Kom,

meiske." 't Was net of Mieke helemaal warm werd van binnen; wat was moeder toch lief en zij deed zo naar.

„Moesje,” en Mieke sloeg haar armen om moeders hals en gaf haar een flinke pakkert. Moeder kuste haar terug en nu was alles weer goed.

Gauw de gordijnen dichttrekken, en de schemerlamp aan. „Ziezo,” zei moeder, „nu gaan we voor het eten nog even zitten lezen en daarna is er misschien nog tijd voor een spelletje.”

„Hè ja,” zei Mieke.

Even later was ze helemaal in haar boek verdiept, zo zelfs, dat moeder tweemaal moest roepen voor het eten. In de eetkamer was 't ook gezellig met de lamp op en 't eten smaakte Mieke best. Moeder knikte haar eens toe. „Fijn, vrouwtje, dat het je tegenwoordig zo goed smaakt.”

„Nou en of,” en ze dachten allebei aan de maanden dat Mieke veel moest eten en haast niets naar binnen kon krijgen. Na het eten gingen ze aan de grote tafel zitten en speelden ze met 't Noordpoolspel. Net zoiets als ganzenbord, maar nog veel leuker, vond Mieke. Wat had ze een pret, toen moeder tweemaal opnieuw moest beginnen en zij haar een heel eind vooruit was. „Wacht maar,” zei moeder, „die het laatst lacht, lacht het best.” En dat was zo, want opeens zat ze zelf in 't ijs vast en moest wachten tot ze verlost werd.

„Haalt u me er uit,” vleide Mieke.

„Nee hoor, je hebt me zo uitgelachen, ik laat je stil zitten.”

Mieke volgde vol spanning moeders opzettertje. Wip,

daar was ze haar voorbij, zou ze 't halen? Nee, ze gooide over de 61 en moest weer terug. En warempel, daar moest moeder wéér opnieuw beginnen.

Wat een lang spel, Mieke keek eens op de klok, 't was haast bedtijd. Daar gooide moeder zes en kwam precies bij Mieke op de een en vijftig terecht. „Vrij, vrij,” jubelde ze en moeder keek sip. Nu scheen Mieke geluk te

hebben, want met een paar gooien won ze zo maar de pot!

„En nu naar boven,” zei moeder, „kijk eens op de klok.”

Toen Mieke in bed lag, dacht ze: „'t Was een fijne avond, maar ik wilde toch wel erg graag naar school.”

III

Grote schoonmaak

Rang" sloeg de regen tegen de ramen toen Mieke de volgende morgen wakker werd. Hè, wat vervelend dat het regende; ze had gisteravond voor ze in slaap viel juist zo'n mooi plan bedacht. Ze wilde moeder vragen om mee te gaan wandelen, en dan zou ze 't wel zo gedraaid hebben, dat ze in 't dorp uitkwamen. Daar zou ze moeder vleien om even bij de dokter aan te gaan, misschien was hij wel thuis, dan zou ze nog eens heel vriendelijk vragen, wanneer ze nu naar school mocht. Maar met die regen kwam er weer niets van.

„Sta je op, Mieke?” riep moeders stem.

„Ja, Moeder,” maar ze bleef eigenlijk net zo lief in bed. Niet omdat ze zich ziek voelde, maar zo maar, uit verveling.

Met een zucht stapte ze uit bed en begon zich te wassen en aan te kleden.

Toen ze in de spiegel keek schrok ze; wat een boos, ontevreden gezichtje keek haar daar aan. Ze moest er haast om lachen, en dat na gisteravond, toen ze met zoveel goede voornemens naar bed was gegaan, om niet te mopperen. Nu moest ze weer aan Toos den-

ken, zou die ook wel eens zo donker kijken? In haar gedachten was Toos altijd blij en vrolijk, maar ze zou toch ook wel eens verdriet hebben. Wat deed ze dan? Op iedereen brommen en met een boos gezicht rûndlopen? Nee, vast niet, ze zou proberen om de goede kant te zien en . . . wat had Toos haar geleerd? Om te bidden en aan de Heere Jezus alles te vragen wat ze nodig had. En Mieke knielde die ochtend neer en bad heel ernstig om vrolijk en blij te zijn, ook al was alles niet zo als zij 't graag wilde.

Maar wat zou ze nu straks gaan doen? 't Werk, dat ze voor de juffrouw van school moest maken, die haar een paar keer per week les kwam geven, was al lang af. Mieke keek de gezellige kamer eens rond, die Toos zo bewonderd had. Daar, in de hoek, afgeschut door een gordijn, zaten haar poppen. Ze trok het gordijn wat opzij en schrok; lieve help, wat zaten ze daar schots en scheef en wat zagen ze er uit met slordige haren en verwarde kleren! Nu wist ze wat ze zou gaan doen. Ze ging al haar poppen opnieuw netjes aankleden en wassen. Hè ja, dat zou een prettig werk zijn.

Zo was 't een vrolijke Mieke, die aan 't ontbijt kwam. „Een brief van vader,” zei moeder, zodra ze binnen kwam.

„Fijn, komt vader al gauw?”

„Vader schrijft nog niet precies wanneer, maar 't kan wel gauw zijn.”

Alweer wat prettigs! 't Was haast nog leuker om 't niet te weten, dan stond vader ineens als een echte verrassing voor hen. Na 't ontbijt wipte Mieke meteen

naar boven, en begon met in 't poppenhoekje alles ondersteboven te halen.

„Ziezo, allemaal van je plaats, wel foei, wat zien jullie er uit, ik zal je helemaal uitkleden en dan eerst eens fris wassen.”

Even later lag er op 't kleine bankje een heel rijtje blote poppen. 't Dienstmeisje, dat de kamer kwam doen, keek er vol verbazing naar.

„Wat voer je nu uit?”

„O, ze moeten allemaal een grote beurt hebben,” legde Mieke ijverig uit. 't Meisje keek bedenkelijk.

„Maar ik kom hier om te werken en dat met al die rommel!”

„Weet je wat, ik zal eerst alles uit 't hoekje halen en afstoffen, doe jij dan de grond en dan kleed ik ze in 't schone hoekje weer aan,” stelde Mieke voor.

Zo gezegd, zo gedaan. Mieke sjouwde de poppenstoeltjes en 't kleine tafeltje er uit en stofte alles netjes af en 't meisje deed de grond. Toen alles er weer schoon instond, ging ze er zelf op een stoeltje bij zitten, zette 't kleine waskommetje op de tafel en ging de familie wassen. Dat moest heel voorzichtig gebeuren, want niet allemaal konden ze er goed tegen. Lizepop bijvoorbeeld, had een houten gezichtje en als je dat te hard waste ging alle kleur er af!

Maar Nel en Net, de tweeling, met hun stenen snuitjes, konden er goed tegen. Toen de poppen schoon waren ging opeens de gong beneden. Mieke keek verbaasd op. Wat? was 't nu al tijd voor de chocolade, wat ging die morgen gauw om.

„Maak je je niet te druk vrouwtje?” vroeg moeder,
„je hebt zo'n kleur.”

„Nee Moes, echt niet, 't gaat juist zo fijn, komt u straks kijken?”

„Ja hoor, als alles netjes is.”

Vervelend toch, vond Mieke terwijl ze weer naar boven ging, dat moeder altijd zo bezorgd voor haar was. Maar 't was natuurlijk omdat moeder zoveel van haar hield en dat was fijn, stel je voor dat je een moeder had, die haast niet naar je omkeek!

Ziezo, nu eerst andere kleertjes opzoeken in 't leuke linnenkastje, dat ze met haar laatste verjaardag had gekregen. Dat was nog 't gezelligste van alles. Eerst een hemdje, broekje, onderjurk en nu kreeg Lize haar blauwe winterjurk aan en de tweeling hun wollen pakjes, die grootmoeder gebreid had. 't Was toch al haast winter.

Toen moeder een uurtje later kwam kijken zaten al de poppen keurig aangekleed rond 't tafeltje, zelfs de beer had een strik om.

„Keurig, hoor,” prees moeder, „nu gaan we eerst maar koffiedrinken.”

„Nu al?”

„Ja, ik moet vanmiddag op bezoek bij mevrouw Van Vliet en zou wat vroeg komen.”

„O!” Meer zei Mieke niet. Ze vond 't altijd saai als moeder uit was, maar moeder was al zo vaak om haar thuisgebleven, dat ze er nooit iets van zei.

„En dan ga jij lekker rusten, hè. Ben je nu heus niet moe?”

„Nee, echt niet, ziet u wel, dat ik best naar school kan.“

„Hoor nu toch eens zo'n kleine dwingeland,“ lachte moeder. „Als de dokter komt zullen we 't vragen, hoor.“

IV

Mag dat, Mieke?

„**A**ls de dokter komt . . . !”
Daar lag Mieke aan te denken toen ze na de koffie in haar bed lag. Dat kon nog wel zo lang duren. Als ze hem maar eens zag! Maar als 't zo regende, kwam ze ook niet in 't dorp.

Opeens ging Mieke rechtop zitten. Daar had ze een idee. Als ze de dokter eens opbelde, en vroeg of 't mocht. Zou ze dat durven? Best hoor, ze had wel eens meer getelefoneerd, er was niets aan. Dan moest ze 't eigenlijk wel nu doen. Moeder was uit en de meisjes waren niet in de buurt van de kamer waar de telefoon was.

Mieke sloeg de dekens terug en stak haar ene been uit bed. Toen trok ze 't weer terug. Zou ze 't wel doen? Mocht ze 't wel? Och, waarom niet, ze deed toch geen kwaad?

Toch klopte haar hartje wel wat harder, toen ze even later voorzichtig de trap afsloep. Als

Marie of Keetje nu maar niet door de gang kwamen! Die zouden natuurlijk meteen vragen wat ze ging doen. Maar er was niemand te zien en met dezelfde voorzichtigheid sloop ze, beneden gekomen, naar de kleine zijkamer.

Zacht deed ze de deur open en dicht. Daar was de telefoon. Er hing een lijst naast met veel gebruikte nummers. Ook dat van de dokter. Juist, daar had ze 't al: 547. Mieke nam de hoorn van de haak, stond toen meteen doodstil te luisteren. Kwam daar iemand aan? Als ze haar hier vonden was 't nog erger dan op de trap. Niet dat ze kwaad deed, maar niemand had er iets mee te maken. Hoorde ze nog wat? Nee, 't geluid verdween en ergens sloeg een deur. Gauw opschieten, haar vingers trilden toch wel. Kom, gekheid, er was niets aan, even de cijfers draaien en klaar was Kees. Daar, 5, 4, 7, rrrt, rrrt; hoorde ze de bel aan de andere kant gaan.

„Met 't huis van dokter Van Doorn,” zei een stem. O, 't was de dokter niet, wat moest ze nu zeggen?

„Is de dokter thuis?” vroeg ze met een bevende stem.

„Nee, dokter is niet thuis, maar kan ik misschien de boodschap aannemen?”

„Ja, nee,” hakkelde Mieke, „ik had dokter iets willen vragen.”

„Met wie spreek ik?” vroeg de stem weer.

„Met Dennenheuvel” en toen opeens vlug achter elkaar: „wilt u vragen of dokter, als hij in de buurt is, even komt?” Dat had ze moeder wel eens horen vragen.

„Is er haast bij?”

„Ja, nogal,” zei Mieke.

„Ik zal 't zeggen, dag juffrouw.” Dag...”, maar voor Mieke meer kon zeggen was de stem verdwenen. Ze hing de hoorn weer op en ging naar boven. Wat knikten haar knieën raar, ze was blij toen ze in bed lag. 't Was heel anders gegaan dan ze gedacht had. En 't leek nu ook niet zo gewoon meer. Was 't wel goed geweest om te zeggen dat er haast bij was? Eigenlijk was dat niet waar, en toch ook weer wel, ze wilde immers graag gauw naar school? Hè, ze werd warm van al dat denken. Kom, ze dacht er niet meer aan, misschien vergat die juffrouw de hele boodschap wel, en haast hoopte ze daar op. Maar de boodschap werd niet vergeten en toen moeder en Mieke in de namiddag bij elkaar zaten klonk opeens de welbekende claxon van de dokter.

Mieke schrok op. Ze had er helemaal niet meer aan gedacht. Moeder had ook zo gezellig zitten vertellen van mevrouw Van Vliet en haar kleinkinderen. Moeder hield nu midden in een zin op en zei: „Dat lijkt de dokter wel, die heeft zeker geroken dat jij hem zo graag wilde zien.” Mieke gaf geen antwoord. Wat zou de dokter zeggen?

„Doe even 't licht op, Mieke,” zei moeder en meteen werd er geklopt en kwam de dokter binnen.

„En wat is er hier aan de hand?” vroeg hij, nadat hij mevrouw en Mieke een hand had gegeven.

„Aan de hand?” vroeg moeder verbaasd, „er is niets bijzonders, wat bedoelt u?”

Nu keek de dokter verbaasd op. „Niets bijzonders?”

En er lag bij mij thuis een boodschap dat ik komen moest, er was haast bij."

„Daar begrijp ik niets van," zei moeder, „de meisjes mankeren ook niets. Wie zou dat gedaan hebben, 't is zeker een vergissing, was er opgebeld?"

„Ja, door een dame of meisje."

Nu viel moeders oog op Mieke, die er met hoogrode kleur bij stond.

„Weet jij er iets van, Mieke?"

„Ja," knikte Mieke, „ik heb 't gedaan." Ze had een lief ding willen geven als ze 't maar niet gedaan had. Het gezicht van de dokter betrok. „En waarom deed je dat," vroeg hij streng, „dat zijn geen dingen waar je grapjes mee uithaalt."

Mieke begon opeens te snikken. „Ik, ik wou zo graag naar school en u kwam maar niet en toen wilde ik u opbellen en die juffrouw vroeg of er haast bij was en ik zei ja en toen had ik er spijt van."

't Was een verward verhaal en Mieke snikte maar door. 't Was even heel stil in de kamer, toen zei de dokter: „Ik begrijp er nog niet veel van, houd nu maar op met dat huilen en vertel 't eens rustig." Maar dat ging niet zo gauw. Mieke was geschrokken van de strenge toon van de dokter en had nu 't gevoel of ze iets heel ergs gedaan had. Moeder trok haar naast zich op de divan en trachtte haar tot bedaren te brengen. Ook de dokter hielp een handje mee en tenslotte gelukte het om 't hele verhaal te horen.

„Dus je had zelf niets gezegd van haast," vroeg de dokter.

„Nee," zei Mieke, „dat vroeg die juffrouw."

„Nu,” zei de dokter, „dan zullen we je er maar niet boos om aankijken, maar denk er aan dat de tijd van een dokter kostbaar is; en nu, Mevrouw, vind ik, dat dit stoute meisje voor straf . . .” hij wachtte even en Mieke luisterde gespannen, „voor straf aanstaande Maandag maar eens voor halve dagen naar school moet gaan!”

Weg waren de tranen en Mieke danste door de kamer. „Naar school, hoera, ik mag naar school.”

„Als je je tenminste wat rustiger gedraagt dan nu,” zei de dokter, „maar kom, ik moet verder, dag Mevrouw, dag stout meisje.”

Het stoute meisje hield zijn hand nog even vast en vroeg: „Bent u nu heus niet boos meer?”

„Nee hoor, ik weet nu dat je 't niet zo bedoeld had.” En met een tikje op haar wang verdween de dokter. „Moeder, wat fijn, gaat u met meester praten of zegt u het tegen de juffrouw?”

Moeder hield de handen voor de oren. „Houd op, je maakt me nog doof.”

Mieke moest lachen en ging 't gauw aan de meisjes vertellen. En 't refrein was maar steeds: „Ik ben zo blij, want Maandag ga ik naar school.”

V

Is 't wel zo prettig?

Maandagmorgen, eindelijk was 't toch Maandagmorgen geworden. Mieke had 't gevoel gehad, dat de klok veel langzamer ging dan anders. Moeder was naar school geweest en had daar afgesproken, dat Mieke voorlopig alleen 's morgens zou komen.

„Zou ik erg achter zijn, Moeder?” had Mieke gevraagd.

„De juffrouw dacht dat 't wel mee zou vallen. Je moest 't maar eens proberen in de vierde klas, als 't niet gaat kun je altijd nog naar de derde.”

Mieke's gezichtje betrok een beetje. Ze wilde liever naar de vierde, want Toos zat ook in de vierde. Maar lang zeurde ze er niet over, ze was veel te blij dat ze naar school mocht.

En zo was 't dan Maandagmorgen geworden. Moeder zou haar met de auto brengen. Ze keek al telkens op de klok of het nog geen tijd was, stel je voor, dat ze de eerste ochtend al te laat kwam! Gelukkig, moeder ging zich aankleden. Wip, daar had Mieke ook al haar mantel aan. De auto stond voor, instappen en daar ging het naar school! Ze waren er zo; er speelden al heel wat kinderen op 't plein. Die 't dichtst bij stonden bleven verbaasd kijken toen die mooie auto bleef stilstaan.

„Voor wie zou dat zijn?” vroeg Ada van de dominee aan Geurtje de Vries.

„'k Weet niet, misschien een „nieuwe”; ja, kijk maar, er komt een meisje uit.”

„O, Geurt, wat een bluf om' met een auto te komen, vast een trots nest.”

„Wie, wat?” vroeg Lies de Graaf, die juist aan kwam lopen, „wat zullen we nu hebben?”

„Een nieuw kind, dat met een auto op school komt, verbeeld je!” zei Ada.

„Wat een nuf,” vond Lies nu ook, „ga je mee een potje knikkeren?”

Onderwijl ging Mieke met haar moeder de school binnen, onbewust van de minder vriendelijke opmerkingen van haar toekomstige vriendinnetjes.

„Zo, en is dat nu Mieke die zo graag naar school wilde?” zei de bovenmeester, toen moeder en Mieke bij hem in de kamer waren binnengelaten.

„Ja, Meester,” zei Mieke wat verlegen.

„Dan zullen we je naar de klas brengen en moet de juffrouw maar eens zien wat je kan.”

Toen ze achter de meester door de gang liep voelde Mieke zich toch niet helemaal op haar gemak. Al die kinderen keken zo, net of er iets geks aan haar was. Daar bleef de meester staan voor een van de deuren. Mieke's hart klopte toen ze het lokaal binnenging. Keken al die ogen haar aan of verbeelde ze 't zich maar?

„Hier is een nieuwe leerlinge, juffrouw, of liever voor u een oude leerling; Mieke van de Heuvel.”

„Blij dat je er bent, Mieke,” zei de juffrouw vriende-

lijk. „Ik heb nog juist een plaatsje voor je naast Ada Vermeer.”

Ada keek allesbehalve vriendelijk. Alsof het niet erg genoeg was dat Geurtje niet meer naast haar mocht zitten, omdat ze zoveel praatten. Dan zat ze liever alleen dan met zo'n nieuw kind. Mieke merkte het niet, dat ze niet met vreugde ontvangen werd. Ze schoof in de bank en keek toen nog even om naar moeder, die bij de deur was blijven staan en, na een knikje, met de meester verdween.

„We gaan beginnen,” zei de juffrouw en vouwde de handen. Alle kinderen volgden dit voorbeeld, ook Mieke. Wat vreemd, dat deden ze op haar vorige school in de stad niet. Maar dit was ook de Christelijke school, net als waar Toos op ging. Mooi was 't wat de juffrouw vroeg: om lust en ijver voor 't werk, ook als 't soms nieuw of vreemd zou zijn. Dat is voor mij, dacht Mieke en ze kreeg een warm gevoel van binnen. Wat lief van de juffrouw om daar aan te denken. Want een beetje vreemd was 't wel, zo met al die kinderen om je heen.

Na 't bidden keek Mieke voor 't eerst eens rond in 't gezellige lokaal. Platen aan de muur en bloemen in de vensterbank, leuk was dat. Ze keek nu ook naar haar buurvrouw, aardig meisje om te zien, alleen keek ze niet zo heel vriendelijk. Zeker met 't verkeerde been uit bed gestapt, zoals vader altijd plaagde als Mieke uit haar humeur was. Hoe kon ze ook bedenken dat 't boze gezicht om haar was!

De eerste les was rekenen. Mieke deed haar best om heel erg op te letten, 't was zo anders dan met de juf-

frouw alleen. Je kon nu niet zeggen: „Ik begrijp 't niet, leg u het nog eens uit.”

Maar 't viel mee, de sommen, die ze van 't bord moesten maken, kende ze allemaal. Daarna taal en toen was 't al speelkwartier. Wat ging de tijd gauw om. Nu dronken ze thuis koffie. Moeder zou 't wel vreemd stil hebben zonder haar.

Op 't speelkwartier verheugde ze zich erg, nu kon ze weer eens met andere meisjes praten. Ze keek even verward om zich heen, toen ze op 't schoolplein kwam met de joelende kinderen. Waar was Ada? O, daar stond ze met nog een paar meisjes. Een beetje verlegen ging Mieke er op af.

„Daar komt ze aan,” zei Lies, „ze loopt achter jou aan, Ada.”

Ada had net staan vertellen dat ze 't niets prettig vond, dat 't nieuwe kind naast haar zat.

„Daag,” zei Mieke toen ze bij de meisjes kwam. Ze wist niet goed wat te zeggen, de anderen mompelden wat en deden verder niets dan haar aanstaren. Mieke vond 't benauwd, wat deden die kinderen raar.

„Wat krijgen we straks?” vroeg ze tenslotte maar.

„Geschiedenis,” zei Lies.

„O fijn,” zei Mieke.

„Vind jij dat ook zo fijn?” vroeg Geurtje nu.

„Nou en of,” zei Mieke, „als vader thuis is, vertelt hij er ook wel eens van.”

„Is je vader dan niet altijd thuis?”

„Vader is vaak op reis en . . .” Hier viel Ada haar in de rede door te zeggen: „Zullen we nog even knikken?”

„Hè ja,” en in een ommezien hurkten ze op de grond bij de knikkers. Mieke stond er opeens verlaten.

Geurtje keek op. „Heb je geen knikkers, hier, wil je wat van mij lenen?”

„Dank je,” zei Mieke, „je krijgt er zulke vuile handen van.”

Nu vonden de anderen haar helemaal een nuf, stel je voor, wat hinderde het nu om vuile handen te krijgen, die kon je toch wassen! Mieke merkte wel, dat de anderen het gek vonden, dat ze haar handen niet vuil wilde maken. Dom om dat zo te zeggen. Maar ze was door haar ziekte zulke dingen helemaal ontwend. Vroeger deed ze toch ook wel mee!

Mieke was blij toen ze weer naar binnen gingen. De geschiedenisles was heel prettig en met 't vragen kon ze ook antwoord geven. 't Laatste halfuur schrijven, dat was minder prettig, want door al 't liggen schreef

Mieke niet zo heel mooi.

Twaalf uur, daar ging de bel. „Hè,” zei Mieke. Ze schrok er heus van. Was die ochtend nu al om? Zou moeder haar komen halen? Ze kleedde zich vlug aan en was een van de eersten buiten. Daar stond de auto en ja hoor, daar was moeder.

„Moes, Moes,” en Mieke sprong op haar toe. Wat fijn dat moeder daar stond.

„Ga gauw mee, ik verlang al naar de verhalen.”

Ada, Lies en Geurtje keken de auto na. „Daar gaat de freule met de schone handen,” lachte Ada, „wat een deftigheid!”

Moeder en Mieke hoorden niets van deze opmerking, die zaten gezellig in de auto en Mieke vertelde honderduit. „De sommen kon ik echt, Moeder, en bij geschiedenis wist ik wel drie vragen en, . . . en. . . .”

Ze wilde wel alles tegelijk vertellen, telkens bedacht ze weer iets anders. Voor ze 't wist waren ze thuis.

„Gauw handen wassen en dan eerst maar een kopje chocola drinken,” vond moeder.

Hè, 't was toch weer knus in de gezellige huiskamer; Mieke had 't gevoel of ze heel lang en heel ver weggevoest was.

„En hoe waren de andere meisjes?” vroeg moeder. Mieke's gezichtje betrok een beetje, ze vond 't wat moeilijk om hierover te praten.

„Wel aardig, geloof ik,” kwam er wat aarzelend, „maar 't is nog wat vreemd, ze doen zo heel anders.”

„Hoe anders?”

„Ik weet niet,” zei Mieke, „ze vinden 't bijvoorbeeld raar dat ik niet meeknikker en ze staren me maar aan net of ik iets heel bijzonders ben.”

„Kom, kom,” zei moeder, „dat zal wel wat meevallen, je moet niet vergeten, dat jij 't helemaal afgewend bent om met anderen te spelen, dat komt wel, maar nu gaan we eerst koffiedrinken.”

Wat was de tafel feestelijk gedekt met bloemen en

wat stond daar, zag ze 't heus wel goed? . . . Ja hoor, daar stond een taart, een echte taart,

„Maar Moeder!”

„Ja,” lachte moeder, „zoiets bijzonders moet feestelijk gevierd worden. Maar eerst braaf boterhammen eten.”

Natuurlijk, Mieke had ook best trek. De taart smaakte heerlijk en er bleef nog een heel stuk over voor bij de thee.

„En nu naar bed,” zei moeder, „en flink rusten, heb je nog werk voor morgen?”

„Och, helemaal vergeten en ook vergeten naar 't werk van vanmiddag te vragen, wat dom.”

„De juffrouw zal 't voor de eerste keer wel niet zo erg vinden,” meende moeder, „dan werk je morgen dubbel, 't is voor de eerste dag wel goed om 't wat rustig aan te doen.”

Toen Mieke goed en wel onder de dekens lag moest ze aan alles van die morgen denken. Was 't wel zo prettig als ze 't zich voorgesteld had? De school en 't leren was fijn, maar de meisjes . . .? Maar wat had ze dan gedacht? Dat alle meisjes waren zoals Toos? Misschien wel een beetje, maar dat kon natuurlijk niet en 't zou wel anders worden. Ze had er misschien zelf wel schuld aan, ze deed ook zo stijf. Dat werd wel beter. Die Geurtje leek wel aardig en Ada . . . Verder dacht Mieke niet, want ze was in slaap gevallen.

VI

Een verrassing

Er is een nieuw kind op school gekomen, Moeder en 't is toch zo'n nuf, stel u voor, ze wil „niet knikkeren om haar handen niet vuil te maken!”

Met dit verhaal stormde Ada Vermeer de keuken binnen waar moeder juist de soep opschepte.

„Dag Ada,” zei mevrouw Vermeer kalm.

„Dag Moeder, hoe vindt u zoiets nu?”

„Ik denk dat dat meisje wel met netter handen thuis zal komen dan mijn meisje,” meende moeder, „ga ze eerst maar eens wassen en help even de soep naar binnen brengen, vader heeft haast.”

Toen ze allemaal om de tafel zaten en vader gebeden had, vroeg Joost: „Is dat deftige kind uit die auto bij jullie in de klas, Ada?”

„Nou en of,” bromde Ada, „ze zit zelfs naast me.”

„Dat schijnt iets heel ergs te zijn;” dominee Vermeer keek van de soep op. „Wat scheelt er aan dat meisje?”

„'t Is een nuf, stel u voor, Vader, ze wil niet eens knikkeren.”

„Ze kan het misschien niet,” veronderstelde moeder.

„Dan kan ze 't toch leren! Maar ze is bang haar handen vuil te maken, zo'n opschepster!”

„Nu nu,” zei vader, „een beetje kalm aan, je moet niet direct zo'n hard oordeel hebben, je weet niets van dat meisje af, ze komt misschien uit de stad en is hier nog vreemd. Je moet beginnen met vriendelijk te zijn en niet met 't idee 't is een „raar kind”.”

Ada zat met een kleur als vuur op haar bord te kijken. Vader had gelijk, ze was altijd gauw met een oordeel klaar, maar de anderen vonden 't toch ook? Ada vergat dat zij begonnen was tegen Lies en Geurtje over Mieke te mopperen. Enfin, ze zou vanmiddag wel eens verder zien. Maar tot hun grote verbazing was Mieke er 's middags niet. De juffrouw vroeg er ook niet naar, dus 't hoorde zeker zo.

„Ze is vast te deftig om de hele dag naar school te gaan!” zei Lies.

„Denk ik ook,” zei Ada, „nu, dan zit ik 's middags weer fijn alleen.”

Zo gingen er een paar dagen voorbij en Mieke bleef buiten 't vriendinnenclubje. Ze voelde zich in 't speelkwartier nogal eenzaam, maar verder vond ze 't fijn op school.

Toen Ada Donderdagmorgen uit school kwam, stond de auto van de dokter voor de deur. Ze schrok. Was er iemand ziek? Meteen wist ze weer dat Broertje al een paar dagen wat hangerig was. De dokter kwam juist met moeder naar beneden, toen ze binnenkwam.

„Daar hebben we Ada, daar hoef ik nooit naar te kijken.” Toen wat ernstiger: „Zit Mieke van de Heuvel bij jou in de klas?”

„Ja dokter,” zei Ada verbaasd.

„Ja, die Mieke,” vervolgde de dokter tegen moeder,

„dat is 't meisje van Dennenheuvel, ze is heel lang ziek geweest, en daarom zijn haar ouders ook buiten gaan wonen. Nu is ze weer beter en heeft ze net zo lang gezeurd tot ik 't goedvond dat ze halve dagen naar school ging, ik hoop dat ze 't volhoudt.”

En tegen Ada: „Wees maar aardig voor haar, ze zal nog niet zo goed mee kunnen doen met jullie spelletjes, maar ze verheugde zich erg op vriendinnetjes, zal je 't doen?”

„Ja, dokter,” zei Ada wat verlegen.

„Mooi, en nu ga ik gauw naar huis.”

Moeder liet de dokter uit en Ada ging langzaam naar binnen. Wat schaamde ze zich! Vader had wel gelijk gehad met haar te waarschuwen. Die Mieke had zo naar school verlangd en ze kreeg er zure gezichten en achter haar rug boze woorden. O, waarom deed ze toch altijd zo?

„Wat is 't, kind?” vroeg moeder, toen ze binnenkomend Ada zo zag staren.

„Ik ben een echt spook, Moeder, waarom moet ik toch altijd zo doen?” Moeder keek heel ernstig en trok haar meisje eens naar zich toe. „Omdat we altijd liever 't kwade dan 't goede willen. Bidden om een nieuw hartje en vragen of de Heere Jezus je wil helpen, dat is 't beste wat je doen kunt.”

Ada legde even haar hoofdje tegen moeder aan. Moeder begreep je altijd zo goed. Maar ze zou anders tegen Mieke worden; vast.

Toen de auto van Dennenheuvel de volgende morgen voor school stilhield, stond Ada al bij 't hek te wachten. Ze kreeg weer een kleur bij de gedachte dat ze

ook al zo lelijk gepraat had over die auto. „Ze is zeker te lui om te lopen,” had ze gezegd. Wat keek Mieke verbaasd toen Ada meteen naar haar toe kwam.

„Ik zal maar heel gewoon doen en nergens over praten,” had Ada besloten. „Heb jij je sommen af?” vroeg ze meteen aan Mieke.

„Niet allemaal, ik vond ze erg moeilijk, heb jij ze wel?”

„Ja.”

Mieke's gezicht betrok. „Ik begreep ze niet helemaal en ik ben zo bang om 't te vragen, want dan moet ik misschien naar de derde klas.”

„Kom,” troostte Ada, „dat gebeurt niet meteen, weet je wat, ik zal 't je even uitleggen.”

„Hè ja,” en zo zaten even later de twee meisjes op een bank en legde Ada ijverig de sommen uit. Lies en Geurtje kwamen er ook bij en net toen de bel ging zei Mieke: „Nu snap ik 't, dank je wel, hoor.”

Ze zat die ochtend met z'n blij gevoel in de bank. Wat was alles nu heerlijk. Ze had er 's morgens tegenop gezien om naar school te gaan. De sommen niet af en de meisjes die niet vriendelijk waren. En nu was alles opeens licht en blij. Dat kwam zeker omdat ze er om gebeden had. 't Speelkwartier was nu ook veel leuker. Ze wandelden met z'n vieren over de speel-

plaats. Dat hadden Ada en de anderen zo afgesproken.

„We kunnen 's middags en na schooltijd ook nog spelletjes doen,” had Ada gezegd, „laten we dan met Mieke maar wat wandelen.”

Nu stonden ze ook niet met een mond vol tanden en werden er heel wat verhalen gedaan. Vrolijk kwam Mieke om twaalf uur de school uit. Daar was de auto, maar wie stond er bij 't hek? . . .

„Vader!” riep Mieke en vloog op hem toe. Nee maar, dat was nog eens een verrassing! Ze zat al in de auto, toen ze opeens aan de anderen dacht. Vlug stak ze haar hoofd uit 't raampje en zwaaide: „Dag, vader kwam me halen, daarom liep ik zo hard weg.”

Vader trok haar naar binnen. „En, hoe is 't op school?”

„Fijn, Vader,” en Mieke begon meteen te vertellen. 't Viel vader mee, want moeder had wat bezorgd gezegd, dat ze dacht dat 't tussen Mieke en de anderen niet zo erg wilde.

't Was een stralende Mieke die aan vaders arm bij moeder kwam.

„'t Was zo gezellig, Moes, en Ada heeft me bij m'n sommen geholpen, mag Ada wel eens komen, Moeder?”

Vader en moeder keken elkaar aan.

„Natuurlijk,” zei moeder, „ik vind 't fijn dat je nu ook vriendinnen gevonden hebt.”

„Hoelang blijft u thuis, Vader?”

„Minstens een week.”

„Wat fijn, wat fijn!” en Mieke danste door de kamer.

„Kalm een beetje,” vermaande moeder, „kom nu eerst eens rustig zitten.” Mieke plofte op een stoel. „Als er nu nog een brief van Toos kwam waren alle prettige dingen er ineens. Maar dat kan niet, want ik moet eerst schrijven, ik heb nu zoveel te vertellen.”

VII

Een fijn vooruitzicht

Die week dat vader thuis was, werd een echte feestweek voor Mieke. Ze vond 't nu niets erg om 's middags niet naar school te gaan. Na 't rusten gingen ze met z'n drieën op stap. 't Was mooi herfstweer, in de bossen was 't prachtig, de bomen leken wel van goud. Mieke genoot van 't wandelen, ze voelde nu zo echt dat ze weer helemaal beter was. 't Was wel naar, dat vader weer weg moest.

„Komt u gauw terug?” vroeg Mieke de laatste ochtend.

„Ik denk over een paar weken,” was 't antwoord. Dat viel mee en weer wat getroost ging ze naar school. Toch was 't 's middags vreemd, zo zonder vader en 't weer leek ook minder mooi. Moeder en Mieke gingen een klein eindje wandelen, maar 't begon al gauw te regenen.

„Zullen we maar naar huis gaan?” vroeg moeder. „Je moet zeker nog werken.”

„Ja,” zei Mieke, „maar gelukkig geen sommen.” Dat was ook zo fijn geweest met vader, die hielp zo prettig met die nare sommen. 't Was echt gezellig om in de kamer te zitten en te horen hoe de regen tegen

de ramen kletterde. 't Huiswerk was gauw klaar en Mieke verheugde zich er op om na 't eten fijn te gaan lezen.

„Klap!” ging de brievenbus. „De post,” zei Mieke en luisterde of Marie, die juist de soep had binnengebracht, de post ging halen. En ja hoor, daar tikte ze alweer aan.

„Alstublieft, Mevrouw.” Moeder kreeg de krant.

„Alsjeblieft, Mieke.” Mieke kreeg een brief.

„Van Toos, Moeder,” en Mieke had een kleur van plezier.

„Eerst eten,” vond moeder, „en dan genieten.”

„Wat schrijft ze al gauw terug,” zei Mieke, „ik heb pas geschreven, misschien heeft ze iets nieuws.” Ze zat te popelen en had haast geen geduld om te wachten. Eindelijk waren ze klaar en rits, ging de brief open.

„Oh, Moeder, hoor toch eens, Toos vraagt me, nee, 't is zo enig!”

„Lees maar eens voor,” zei moeder. „Waar begint 't, oh hier. „Ik schrijf je zo gauw, omdat ik zo'n prachtig plan bedacht heb en moeder vindt 't goed. Kom je in de Kerstvacantie logeren, dan mag je mee naar 't Kerstfeest van de Zondagsschool, daar heb ik je van de zomer al van verteld, weet je wel? Zou 't mogen van je moeder? Ik vind 't dol en we mogen samen slapen. Moeder zal aan jouw moeder een briefje sturen, om te vragen of je mag...”

Mieke keek in de enveloppe en vond er 't briefje in.

„Hier is 't, Moes, lees u 't maar gauw.”

Moeder moest lachen om de haast, 't leek wel of ze de

volgende dag op reis moest. Even was 't stil terwijl ze beiden hun brief lazen.

„En,” vroeg Mieke, „wat schrijft Toos d'r moeder?”
„Mevrouw vraagt heel vriendelijk of ik je met de Kerstdagen wil afstaan en belooft goed op je te zullen passen.”

Weer was 't even stil. „Afstaan;” dat deed Mieke er opeens aan denken dat moeder dan alleen was met de Kerstdagen. Dom om daar niet meteen aan te denken . . .

„Mag 't, Moeder?” vroeg ze een beetje aarzelend.

„Wil je graag?”

„Dolgraag, maar als u 't naar vindt om alleen te blijven?”

Moeder trok haar naar zich toe. „'t Is lief van je om daaraan te denken, maar ik denk wel dat 't gaan zal, hoor.”

„Ik dacht er pas aan door de brief van Toos d'r moeder,” bekende Mieke, „maar vindt u 't hèus niet erg?”

„Grootmoeder heeft gevraagd of we daar kwamen met de Kerstdagen, maar ik vind die reis te ver voor jou, nu kunnen vader en ik samen gaan en jou eerst wegbrengen.”

Nu begonnen Mieke's ogen te stralen en kon ze ook niet stilzitten. Ze sprong door de kamer, al zingend:
„Ik ga naar Toos, ik ga naar Toos.”

„En dan mag ik mee naar het Zondagsschool-Kerstfeest! En misschien ook wel naar de kerk.

Anders waren we hier samen naar de kerk gegaan, hè Moeder? Gaat u nu met vader en grootmoeder?”

„Ik denk 't wel, Mieke.” Moeders stem klonk ernstig.

Even was 't stil. Toen wipte Mieke weer op met de uitroep: „Maar wat duurt 't nog lang! Vindt u ook niet, Moeder?”

„Nog meer dan een maand, maar je zal eens zien hoe gauw dat gaat.”

Mieke keek ongelovig, maar ondervond toch, dat moeder gelijk had. Nu ze naar school ging, was 't net of de tijd veel vlugger opschoot. Ze vond 't hoe langer hoe prettiger op school. 't Leren ging nu ook gemakkelijker, alleen rekenen, daar had ze nog wel moeite mee. Gelukkig dat Ada haar nogal eens kon helpen. „Moeder vraagt of je morgen uit school meegaat en dan de hele middag blijft,” zei Mieke op een Dinsdagochtend tegen haar vriendinnetje.

Ada kreeg een kleur van plezier. Mee met Mieke? Dat betekende: ook in die mooie auto rijden en naar dat mooie huis gaan.

„Als moeder 't goedvindt, dolgraag,” was 't blijde antwoord.

„Dan blijf je meteen bij ons eten en brengt de auto je 's avonds thuis.”

Ada's moeder vond 't goed en zo stapte ze de volgende dag met een stralend gezicht achter Mieke in de auto. De rit duurde veel te kort naar haar zin, ze had nog best wat door willen rijden. Maar daar draaiden ze 't grote hek al in en stonden voor de hoge stoep stil. Haar hart klopte wel een beetje toen ze naar binnen ging. Wat mooi en deftig, heel anders dan in hun pastorie. Maar Mieke's moeder kwam haar zo vriende-

lijk tegemoet, dat ze direct op haar gemak was. Toch was ze blij dat ze haar mooie jurk aanhad, dat paste hier veel beter.

„Je zal je eerst een poosje alleen moeten vermaken,” zei mevrouw, „want Mieke moet altijd 's middags rusten.”

„Dan kan ik vast mijn huiswerk maken,” zei Ada.

„Help je me straks bij de sommen?” vroeg Mieke.

„Natuurlijk.”

Toch wel wat vreemd vond Ada het toen ze in de eetkamer zat, thuis was je nooit alleen, daar liep altijd wel een van de broers of zusjes om je heen. Saai voor Mieke zo alleen. Na een poosje kwam mevrouw binnen en ging zitten handwerken.

„Vlot 't nogal, Ada?” vroeg ze even later.

„O ja, Mevrouw, ik ben al haast klaar, de sommen doe ik straks samen met Mieke.”

„'k Vind 't voor Mieke zo fijn, dat ze nu ook een vriendinnetje heeft,” ging mevrouw door, „ze is altijd zo alleen. Met z'n hoevelen zijn jullie thuis?”

„Met ons zessen, Mevrouw.”

„Groot en klein?”

Ada moest lachen. „Zes kinderen, Mevrouw,” en nu vertelde ze van hun gezellige troepje. Ze vergat helemaal dat Mieke's moeder toch eigenlijk een vreemde voor haar was en vertelde honderduit.

Eindelijk keek mevrouw op de klok en zei: „Nu ga ik eens naar Mieke kijken, dan kan jij onderwijl je werk afmaken.”

Toen mevrouw en Mieke terugkwamen, hielp Ada met de sommen.

„En nu gaan we naar boven,” riep Mieke toen ze klaar waren.

„Naar boven?”

„Naar mijn kamer,” legde Mieke uit, „daar kan je veel fijner spelen.”

„O,” zei Ada, maar dacht er bij: „zou het er niet koud zijn?” Maar in de gang merkte ze al dat 't daar niet veel kouder was dan in de kamer, ze hebben natuurlijk centrale verwarming, bedacht ze, terwijl ze achter Mieke de trap op liep. Net als Toos stond Ada

stomverbaasd te kijken toen ze de ruime, gezellige kamer zag. Dat was wat anders dan 't kamertje, waar ze met Rietje sliep! En toen ze 't poppenhoekje zag ging haar hart open. Ada hield wel van wilde spelletjes en ze was ook een echt buitenkind, maar poppen, daar was ze dol op. „Zullen we spelen, dat we op visite komen?” stelde Mieke voor, „zoek jij maar een paar kinderen uit.” Dat viel niet mee, maar tenslotte werd de keus toch bepaald op Nel en Net, de tweeling. „Wacht nog even,” zei Mieke, „ik ga vragen of we thee mogen schenken, dat is veel echter.” Weg was ze en kwam even later triumfantelijk terug met een keteltje heet water en

een schaalje met lekkers.

„Ziezo, nu moet jij maar eerst de mevrouw zijn die op visite komt, dan zet ik onderwijl thee, ga maar op de gang wandelen.” Ada vertrok met de kinderen, wandelde wat over de gang rond, keek eens uit 't raam, vond toen dat ze al lang genoeg gewacht had en klopte dus maar eens aan.

„Binnen,” riep Mieke. Ze stapte binnen en vond Mieke heel deftig op een stoel zitten, met een keurig theetafeltje naast zich. De poppen zaten netjes te wachten op de visite. Mieke stond op: „Dag Mevrouw, hoe gaat het met u en heeft u uw lieve kindertjes meegebracht, wat aardig, gaat u zitten.”

Ada had moeite om niet te lachen, wat deed Mieke het enig. „Mogen mijn kleintjes misschien naast uw kinderen zitten, Mevrouw?”

„Zeker, ga uw gang.”

Zo zaten ze echt als twee dames te praten en, Mieke schonk onderwijl thee. Toen draaiden ze om en was Mieke de dame die op bezoek kwam en mocht Ada thee schenken. Ze genoot van 't mooie serviesje met 't leuke lepelvaasje en alles wat er verder bij hoorde. „Wat doe je 't allemaal leuk,” zei Ada, na een heel verhaal van Mieke over een pop die ziek was geweest.

„Dat heb ik van Toos geleerd.”

„Wie is Toos?”

„M'n vriendin,” zei Mieke trots en vertelde 't verhaal van Toos en ook van Moortje die ze van Toos had gekregen. „En met Kerstmis ga ik er heen,” besloot ze, „en dan mag ik ook mee naar 't Kerstfeest van de

Zondagsschool, dat lijkt me zo fijn, ik heb nog nooit Kerstfeest gevierd.”

„Wat?” Ada keek verbaasd op, dat kon ze zich niet voorstellen. „Nog nooit Kerstfeest gevierd? Hoe kan dat nu?” kon ze niet nalaten te vragen. Mieke haalde haar schouders op. „Weet ik niet, maar ik wist er niets van, Toos heeft me van de zomer uit de kinderbijbel verteld en op school hoor ik er nu ook van, dat vind ik juist zo fijn.”

Ada was er even stil van, ze durfde niet verder te vragen, maar ze had opeens 't gevoel dat ze toch veel rijker was dan Mieke met al haar moois, omdat ze van heel klein af, al die verhalen gehoord had. Daar ging de gong. „Opruimen,” en Mieke sprong op. „We zetten de poppen op de stoeltjes, zo, de kopjes en andere vuile boel maar op dit blaadje, dat nemen we mee naar beneden, nu nog handen wassen en haar opkammen.”

Ze waren net klaar toen de gong voor de tweede maal ging. Ada keek weer verbaasd toen ze zo maar in de eetkamer gingen zitten, ze was thuis gewend dat je 't meisje moest helpen met opdoen. Hier hoefde dat zeker niet. Lekker was 't eten, vond Ada, soep, aardappelen, vlees en groente en pudding toe. Na 't eten kwam al gauw de auto voor en was de pret weer gedaan. Maar tot besluit mocht Mieke mee om haar weg te brengen.

VIII

't Rapport

Veel gauwer dan Mieke gedacht had ging de tijd voorbij. Vader kwam weer thuis en toen hij weg was, begonnen ze op school aan het Kerst-rapport te denken. Dat was voor Mieke een hele gebeurtenis, om ook weer een rapport te krijgen. Als het nu maar goed was en als ze maar niet teruggezet werd, daar was ze aldoor wel een beetje bang voor. Zo werd 't de laatste schooldag. Er hing een dikke grijze lucht en de kinderen hoopten dat er sneeuw zou komen met Kerstmis. Omdat het de laatste dag was, zou Mieke de hele dag op school zijn, want ze kregen pas 's middags hun rapport. En nu had Ada gevraagd of ze dan tussen de schooltijden in bij hen kwam koffiedrinken.

„Leuk om met jou mee te gaan,” vond Mieke, „net of de vakantie al begint.”

In de pastorie werden ze vol vreugde begroet door Nel en Broer, die al voor 't raam hadden staan uitkijken.

„Hier is Mieke, Moeder.” Ada trok Mieke mee naar de keuken waar ze moeder hoorde.

„Wel Mieke, dat is fijn dat we je hier ook eens krijgen,” en mevrouw Vermeer gaf haar 'n stevige hand. Grappig was 't hier, vond Mieke, toen ze aan de tafel zaten. Met zoveel kinderen, heel wat anders dan moe-

der en zij samen. Wat heerlijk, om zoveel broers en zusjes te hebben!

„En Mieke,” vroeg de dominee, „krijg je een mooi rapport?”

„k Weet niet, dominee, als ik maar hier in de klas mag blijven.”

„Natuurlijk,” riep Ada, „je bent niets dommer dan wij en soms weet je 't nog beter.”

„Zou je al weer gauw de hele dag naar school mogen?” vroeg mevrouw.

„Misschien na de vakantie, Mevrouw.”

„Lekker, de halve dag naar school, zou ik ook best willen,” vond Jan.

Ze moesten er allemaal om lachen.

„En de andere helft kattedwaad uitvoeren,” zei mevrouw, „'t zal niet gaan, hoor. En nu gaan we danken, want 't wordt tijd voor school.”

Toen Mieke en Ada stevig gearmd naar school stapten viel er af en toe een sneeuwvlok. „Fijn, sneeuw,” zei Ada, „dat is toch zo enig in de vakantie” . . . 't Was die middag anders dan andere dagen. Eerst keurig de kastjes opruimen, alle kladpapier weggooien, de boeken in de kast. Juist waren ze hiermee klaar, toen de bovenmeester binnenkwam met de rapporten. Hij ging voor de klas staan om ze uit te delen en er werd voor ieder kind wat bij gezegd.

„En hier,” klonk opeens meesters stem, „heb ik een rapport waar ik speciaal iets van zeggen wilde. 't Is van Mieke van de Heuvel. Je hebt goed je best gedaan, Mieke en als 't zo doorgaat en je komt hele dagen op school wie weet word je nog eens No. 1!”

Mieke had een kleur als vuur. Wat fijn en wat een mooie cijfers, wat zouden vader en moeder blij zijn. Nadat meester weggegaan was vertelde de juffrouw een verhaal en daarna zongen ze nog eens de mooie Kerstliederen, die ze geleerd hadden. Dat vond Mieke ook zo prettig, dat ze nu Kerstliederen kende. En wat waren ze mooi, 't was net of je je beter voelde als je allemaal samen „Stille Nacht, Heilige Nacht” zong.

Wat maakten ze een drukte bij 't weggaan. 't Was een geroep van „laat me je rapport eens zien, oh ze heeft een vier, wat heb jij een mooie cijfers!” en dan opeens een stem die riep: „'t sneeuwt, jongens, 't sneeuwt!”

Nu kregen ze opeens haast om naar buiten te komen waar de dikke vlokken omlaag kwamen dwarrelen uit een lucht die er uitzag of er nog wel honderden, duizenden van die vlokken in woonden. Mieke was een van de eersten die buiten waren. Haar ogen zochten de auto. „Zou moeder? Ja hoor, daar stond ze. „Moeder, 'k heb zo'n mooi rapport,” en Mieke zwaaide er uitgelaten mee. Moeder vond 't ook heel mooi. „Heb je de anderen nu al gedag gezegd?” vroeg ze, toen Mieke in de auto wilde stappen.

„Vergeten,” lachte ze en trok haar been weer terug. Daar waren ze ook al, de vrolijke vriendinnen, Ada, Lies en Geurtje. 't Werd haast een gedrang bij 't portier, want alle drie wilden ze Mieke en mevrouw een hand geven en prettig Kerstfeest wensen. Eindelijk zat Mieke in de auto. „Nu heb ik echt vakantie, Moeder. Fijn eerst nog 'n paar dagen thuis, dan naar Toos!”

IX

Eindelijk is het zo ver

Moeder, is 't nu nog geen tijd, we komen vast te laat.”
„**L**Toos stond ongeduldig in de gang te springen.

„We hebben tijd genoeg, hoor,” kwam moeders kalme stem uit de kamer, „ik moet nog wat tegen Marie zeggen.” Toos zuchtte eens diep, ze was zo bang om te laat te komen. Stel je voor, dat Mieke aan 't station stond en zij waren er niet! Toos vond 't een extra feest bij de logeerpartij dat ze mee mocht naar 't station. En 't kon vandaag juist zo fijn, omdat de werkster er was. Wat zou 't enig zijn vanavond samen met Mieke naar bed. En morgen was 't Kerstfeest van de Zondagsschool. Toos stond nu heel stil en was alle haast vergeten. Dat vond ze een van de fijnste dingen, hoewel er met Kerstmis zoveel prettige dingen waren dat je niet wist wat 't prettigste was.

„Ziezo Toos, ik ben klaar,” klonk nu moeders stem. Toos was al bij de deur.

„Wat heb je toch een haast,” lachte moeder.

„Maar als we nu eens te laat kwamen.”

„Dat komen we niet, kijk maar op de klok, er is nog ruim tijd.”

Toch was Toos pas gerust toen ze op 't perron stond,

volle tien minuten voor de trein binnenkwam. Het was er vol, er gingen zeker veel mensen op reis met de Kerstdagen.

„Daar komt-ie,” en Toos kneep in moeders arm. Toen was ze even wat in de war door de drukte van al die in- en uitstappende mensen, hoe zouden ze Mieke ooit vinden. Daar, dat meisje, nee toch niet, maar daar met die vlechten, meteen hoorde ze haar naam roepen.

„Daar is Toos.” En ja hoor, daar waren ze. Toos herkende Mieke haast niet, ze zag er nu ook heel anders uit dan toen ze op haar ruststoel lag. Mieke's ouders bleven op 't perron, want hun trein ging een half uur later.

„Wacht u maar niet op ons,” zei haar vader tegen Toos' moeder.

„Dan gaan we nu maar,” zei deze, „anders wordt 't wat laat.” 't Was een heel afscheid voor Mieke en even had ze 't gevoel dat ze liever mee wilde gaan, maar dat ging ook weer gauw over. Toos stak stevig haar arm door die van Mieke.

„Reuze fijn dat je er bent, zeg, en we mogen vanavond een half uurtje langer opblijven en dan gaan we de Kerstliederen zingen, dan ken jij ze ook morgen.”

Mieke kreeg weer een warm gevoel van binnen. Toos was toch haar echte vriendin, nog echter dan Ada of Lies. Wat was alles anders dan ze de laatste maanden gewend was. De drukte van de stad, 't zitten in de tram, 't lopen door allerlei vreemde straten.

„Daar is ons huis,” zei Toos. „O kijk, daar komt vader aan.”

Voor de deur maakte Mieke kennis met de vader van Toos.

„Ik heb al zoveel van je gehoord, dat ik blij ben je eens te zien,” lachte deze. „Toen Toos van de zomer thuis kwam was 't Mieke voor en Mieke na, zodat ik eindelijk vroeg of ze nu bij grootvader had gelogeed of bij Mieke.”

Mieke lachte mee.

„O ja, u moest de groeten hebben van grootvader en grootmoeder, ik ben gisteren gaan vertellen dat ik hierheen ging.” Ze waren al pratende binnengekomen en hoorden Janneman druk in de kamer op zijn manier tegen iemand praten.

„Hoor Janneman eens bezig zijn,” zei moeder, „je zou denken dat 't heel wat was en nu heeft hij 't waarschijnlijk tegen z'n beer of de hond.”

Mieke deed vlug haar goed af. Dat broertje, dat leek haar toch zo leuk. Als hij nu maar niet bang voor haar was. Maar nee hoor, binnen vijf minuutjes waren ze de beste maatjes en zat Mieke in de box een toren voor hem te bouwen.

„Gaan we al gauw eten, Moeder?” vroeg Toos.

„Dat duurt nog wel een half uurtje,” was moeders antwoord. „Mieke en jij kunnen nog wel even naar

boven om haar koffertje uit te pakken.”

„Ga je mee, Miek?” Maar Toos moest tweemaal roepen, zo verdiept was Mieke in 't spelen met Janne-man. Hij keek wel een beetje sip toen ze al weer zo gauw wegging, maar Mieke beloofde: „Straks kom ik terug.”

„Hier is mijn kamertje,” zei Toos, „maar daar slapen we niet, daar is het te klein voor.”

„Gezellig!” bewonderde Mieke. 't Was heel wat anders dan haar kamer, maar vast niet minder leuk. Toos deed een kastdeur open en daar zaten haar poppen, net als bij Mieke. „Wat enig,” bewonderde ze.

„Ja hè, moeder vindt 't zo vol en rommelig over de vloer en die kast is zo diep. Maar kom, nu gaan we naar de logeerkamer.”

Deze was groter en er stonden twee bedden naast elkaar. Mieke maakte haar koffer open en haalde er haar jurken uit.

„Wat beeldig,” riep Toos, toen ze een blauw fluwelen jurk zag.

„Die is voor 't feest en de Kerstdagen,” legde Mieke uit, „en deze is voor gewoon.” Toos vond de groene jurk voor „gewoon” ook al heel deftig.

„Hang ze maar in de kast,” zei ze, „daar is ruimte genoeg.”

Mieke pakte haar boeltje verder uit, dat pakje moest mee naar beneden, hier haar pyama in de nachtzak op 't bed.

„Wat is mijn bed?” vroeg ze aan Toos, maar meteen zag ze Toos' nachtzak liggen op 't ene bed.

„Komen jullie eten?” riep moeder aan de trap.

„Ja Moeder,” riep Toos terug.

„Ik moet nog even m'n haar kammen en handen wassen,” zei Mieke.

„Dat kan nog wel,” vond Toos.

Even later kwamen ze samen beneden. De schalen stonden al klaar op de tafel. Mieke vond 't wel wat vreemd zo helemaal zonder dienstmeisje, die alles haalde en bracht. Hier ging mevrouw naar de keuken en toen ze klaar waren hielp Toos de boel naar achteren brengen.

„Nu gaat eerst de kleine baas naar bed,” en moeder tilde Janneman uit zijn stoel.

„Mag ik mee, Mevrouw?” bedelde Mieke.

„Natuurlijk,” zei moeder, „dan maakt Toos de kamer netjes.”

't Was voor Mieke een heel feest om te helpen bij 't uitkleden van de kleine jongen. En Jan vond 't maar best om met zoveel grapjes naar bed gebracht te worden.

„Nu ga jij rustig zitten lezen en ik ga moeder helpen,” vertelde Toos, toen ze weer beneden kwamen. „Kijk, dit mooie sprookjesboek heb ik met St. Nicolaas gekregen.”

Daar had Mieke wel zin in. Ze ging met haar boek op de divan zitten, maar voor ze er aan begon keek ze eens rond. Gezellig was 't hier, al was alles heel anders dan thuis of bij grootmoeder. Veel kleiner, maar wel knus en zo'n haard, die je kon zien branden, was veel leuker dan de centrale verwarming. 't Was heel stil in de kamer. In de keuken hoorde ze Toos met haar moeder praten. 't Leek haar wel aardig om te

helpen afdrogen, misschien mocht ze 't ook wel eens doen. Maar nu, na de reis, was 't wel fijn om zo lekker op de divan te zitten en Mieke nestelde zich eens behaaglijk tussen de kussens en begon aan haar boek. „Mooi is 't, hè?” zei Toos, toen ze uit de keuken kwam.

„Nou en of.” Mieke's wangen gloeiden er van.

„Gaan we nu zingen, Moeder?” vroeg Toos, nadat alles opgeruimd was.

„Even uitblazen,” zei moeder.

Toos vond 't best, zoveel te later gingen ze naar bed. Ze kroop bij Mieke op de divan en samen genoten ze van 't boek, tot moeder zei: „Ziezo, ik ben klaar.”

Ze sprongen meteen op en kwamen bij 't orgel staan. Moeder zocht in de muziekbundel de Kerstliederen op.

„Eerst die we op 't Kerstfeest zingen, Moes. Wacht, ik zal 't programma halen.”

„O, dat ken ik en dat ken ik ook,” riep Mieke, toen Toos haar 't programma liet zien, „die hebben we op school geleerd.”

„Fijn, dan kan je ook meezingen,” vond Toos.

„Ik begin,” zei moeder en zette meteen in: „Stille Nacht.” Mieke durfde eerst niet goed, maar moeder en Toos zongen uit volle borst en waarlijk, uit de hoek bij de kachel, hoorde je vader ook zachtjes meebrommen. Ze zongen alle Kerstliederen die in 't boek stonden. De meeste kende Mieke niet, maar dan deed ze 't eerste versje niet mee en bij 't tweede ging 't meestal wel een beetje. „Fijn hè?” zei Toos, en Mieke zei uit de grond van haar hart: „nou en of.” Opeens

keek moeder op de klok en riep verschrikt: „Nee maar, wat is het al laat, gauw naar bed, kinderen.”

„Hè Moes, mogen we niet eerst thee drinken?” vleide Toos. Moeder keek bedenkelijk.

„Ik moet nog thee zetten en dan wordt 't zo heel laat, ik wil nu niet dat Mieke begint met te lang op te blijven.”

„Ik weet wat,” jubelde Toos, „wij gaan ons uitkleden en komen dan nog even beneden om thee te drinken. Hè ja, mag dat?”

„Vooruit maar,” zei moeder, „maar dan daarna ook meteen naar bed.”

„Natuurlijk, Moes. Ga je mee, Mieke?”

„Zachtjes doen voor Broertje,” riep moeder hun na. Ze slopen op hun tenen de trap op en deden zo erg stil, dat ze 't op hun kamer uit moesten proesten van het lachen.

„Gauw maar uitkleden,” vond Toos.

„Wat enig, zo met je tweeën,” lachte Mieke.

„O, wat heb jij een mooie onderjurk aan,” bewonderde Toos.

„Ik vind juist die gebreide van jou zo leuk.”

„Heeft moeder zelf gemaakt en deze pyama ook.”

„Wat knap,” bewonderde Mieke en stond even stil om Toos te bekijken, die er met haar zwarte krullen en de bloemetjespyama zo gezellig uitzag.

„Schiet op, zeg,” riep Toos, „je wordt veel te koud.” Haastig trok Mieke nu ook haar pyama aan en begon toen haar haar los te maken.

„Heden, moet je dat ook nog doen,” riep Toos verschrikt, „wat een werk! Dan ben ik er gauwer,” en de

kam grijpend trok ze die door haar krullen; „zo klaar.”

Bij Mieke ging 't niet zo vlug. Moeder hielp haar altijd met vlechten, ze kon 't zelf nooit zo netjes krijgen. Toos wilde helpen, maar dat ging ook niet erg en ze moesten aldoor zo erg lachen, dat ze er helemaal slap van werden.

„Kom maar,” zei Toos eindelijk, „moeder zal je wel helpen.”

„Maar ik durf zo niet naar beneden.”

„Wat hindert dat nu, er is toch niemand anders dan vader en moeder?” Toos dacht er helemaal niet aan, dat vader en moeder voor Mieke wel vreemd waren. Een beetje aarzelend liet Mieke zich meetrekken.

„Ik vind je zo juist mooi,” zei Toos, „waarom draag je 't nooit los?”

„'t Gaat zo gauw in de war, vooral met 't liggen, en op school is 't ook lastig.”

„Moes, wilt u Mieke met haar haar helpen, we kunnen 't niet goed.”

„Als 't niet te lastig is,” Mieke had een kleur. Ze vond 't toch wel vervelend. Daar had ze helemaal niet om gedacht, dat ze niet goed alleen haar haar kon doen. Maar Toos' moeder hielp haar vlug over haar verlegenheid heen.

„Dat valt ook niet mee, hè Mieke? Toos heeft makkelijk praten met haar korte pruikje, kom maar gauw.” In een ogenblik had moeder weer twee keurige vlechten gemaakt.

„Wat kan u dat goed,” bewonderde Toos.

„Ja meisje, moeder kan van alles,” lachte vader.

„En nu een kopje thee; gaan jullie maar bij de haard zitten, anders is het te koud.”

Samen kropen ze op de poef bij de haard en Toos vond dat deze thee heel anders smaakte dan andere thee. Nadat de kopjes leeg waren, gingen ze meteen naar boven. Vader werd goenacht gezegd, maar: „Moeder komt nog wel,” zei Toos. Boven eerst tanden poetsen en toen knielden ze samen neer om hun avondgebed te doen. Ze lagen net in bed toen moeder kwam.

„Ziezo en nu niet meer praten, maar meteen slapen, hoor,” en moeder stopte om de beurt haar meisjes in. Beiden kregen een nachtkus, Mieke net zo goed.

„Je roept morgenochtend maar even, dan kom ik wel met je haar helpen, hoor.”

„Alstublieft,” zei Mieke dankbaar, want ze was al bang geweest hoe dat nu gaan moest.

Moeder draaide het licht uit.

„Wel te rusten,” zei Toos, „ik vind ’t zo enig, dat je er bent.”

„Ik ook, wel te rusten.”

’t Was heel stil op de grote slaapkamer. Mieke kroop behaaglijk in elkaar onder de dekens. Gezellig was ’t hier. Mevrouw was gewoon een snoes, lief om ook haar een nachtzoen te geven. En mijnheer was ook heel aardig en dan dat leuke broertje. Wat zouden vader en moeder nu doen? Morgen was ’t Kerstfeest van de Zondagsschool en daar ging ze heen met Toos, haar vriendin en dan . . .

X

't Feest

Wat was 't gezellig om wakker te worden en te ontdekken dat er naast je nog iemand lag. Mieke wist eerst heel niet waar ze was.

„Moeten we al opstaan?” vroeg ze, toen het tot haar doordrong dat ze nu heus bij Toos was.

„Moeder komt ons wel roepen.” Ze bleven nog wat babbelen tot ze moeder hoorden komen, en wat bracht die mee? Een blaadje met twee kopjes thee en beschuitjes. 't Werd met gejuich begroet.

„En nu gauw opstaan,” zei moeder, „er is vandaag veel te doen, Toos.”

„Ja Moes, maar u heeft nu twee dochters.”

„Dat is zo,” lachte moeder, „wat zal ik nu gauw klaar zijn.”

Er waren heel wat gezellige werkjes te doen toen ze ontbeten hadden. Vader ging naar kantoor en Mieke en Toos maakten eerst samen hun kamertje in orde.

„Hè,” zei Toos, „ik wou dat je echt mijn zusje was, 't is veel leuker met z'n tweeën.”

Ze waren bijna klaar toen moeder hen riep om boodschappen te doen. Een heel lijstje werd het, kerstkransjes, kaarsen en nog wat bij de kruidenier, „en,” zei moeder, „ga nog even naar de bloemist en vraag

of je de hulst mee kan krijgen." Toos danste alweer, „en dan gaan we versieren, hè Moeder?"

„We?" lachte moeder, „dat zal ik nog wel eens zien, hoor."

Even later liepen ze op straat, gearmd natuurlijk.

„Wat raar," vond Mieke, „om zo meteen in een straat te staan en vroeger woonde ik toch ook in de stad, dat lijkt nu zo lang geleden."

„Wat vind je leuker?" vroeg Toos.

„Ik geloof buiten wonen," zei Mieke, „je kan zo fijn wandelen, alleen in de winter is 't wel wat saai, maar nu ik naar school ga vind ik 't niets erg meer."

„We komen nu ook langs mijn school," vertelde Toos, „we hebben zo'n aardige juffrouw."

„Wij ook, ze heeft mij eerst thuis les gegeven."

„Wat saai, zo in je eentje."

„Nou en of, daarom wilde ik ook zo graag naar school, o, en toen heb ik de dokter opgebeld, heb ik je dat geschreven?"

„Nee, vertel eens."

Nu deed Mieke 't verhaal in alle kleuren en geuren en Toos was er zo in verdiept, dat ze haast de kruidenier voorbijliep. Er stonden veel mensen. Anders vond Toos dat erg, maar met z'n tweeën ging de tijd zo om. Ze kregen een balletje toe en heerlijk zuigend kwamen ze weer buiten. Nu naar de speelgoedwinkel om kaarsen. Daar was 't ook druk, maar dat was helemaal niet erg. Je kon wel een dag kijken, vond Toos. Ze wezen elkaar wat ze 't mooiste vonden en waren voor een groot poppenhuis gewoon niet weg te slaan. Als de juffrouw eindelijk niet gevraagd had: „en wat

blieven de jongedames" hadden ze er vast de hele morgen gestaan. Toen naar de bakker en eindelijk naar de bloemist. Dat was 't lastigste nog, de hulst lag klaar, maar wat prikten die dingen, hoe kreeg je dat mee? Mieke zou ze maar dragen, want Toos had de tas met boodschappen. Ze hield ze stevig tegen zich aan, maar toen ze probeerde Toos een arm te geven rolde haast alle hulst op de grond. Toos hielp alles weer in haar arm laden, maar ze moesten zo lachen, dat ze haast niet vooruitkwamen.

„Je bent net een wandelende hulstboom,” proestte Toos.

„O, o, 't steekt in m'n neus, o nee, nu in m'n oor,” klaagde Mieke en lachte even hard mee. Eindelijk kwamen ze toch goed en wel thuis met hun vrachtje. „Zo,” zei moeder toen ze al de boodschappen uitgestald hadden, „nu gaan we eerst een kopje chocolade drinken, dat hebben we wel verdiend.”

Mieke zat alweer bij Janneman in de box, zo'n levende pop was toch veel mooier dan de mooiste pop uit de winkel. De chocolade smaakte heerlijk na de wandeling en ze vertelden moeder van Mieke en de hulst.

„Je hebt heus een krab op je neus,” zei moeder.

„Echt?” vroeg Mieke.

„Echt hoor, kijk maar in de spiegel.” Ze keek in de spiegel, „ik zie niets.” Moeder en Toos begonnen hard te lachen.

„Sliep uit,” riep moeder, „daar liep je mooi in.”

„Nu versieren, Moeder,” riep Toos.

„Hoor eens,” zei moeder, „nu gaan we wat afspreken.”

Een deel van de hulst gebruik ik voor de voorkamer, daar mogen jullie niet komen en de rest mag je voor deze kamer gebruiken.”

„Ha fijn, Moes, krijgen we 't dan meteen?”

„Ja, maar eerst een krant op de tafel leggen.”

Even later waren ze beiden druk bezig. Een mooi tinnen bekertje kwam gevuld op tafel en een ander vaasje op 't buffet. Toos klom op alle stoelen en stak kleine takjes tussen de schilderijen en riep telkens: „Staat 't niet mooi, kijk nu eens, Miek.” Janneman stond ook al te dansen en mooi, mooi te roepen.

„Wel wel,” zei vader, toen hij thuis kwam, „wat ziet het er hier feestelijk uit.”

„Hebben Mieke en ik samen gedaan,” legde Toos uit.

„En nu gaan we eten en dan gaat

Mieke fijn een poos rusten,” zei moeder.

„Hè nee, Mevrouw.”

„Hè ja, Mieke, anders ben je vanavond veel te moe voor het feest.”

Mieke vond 't niet nodig, maar toen ze eenmaal in bed lag voelde ze toch wel dat ze moe was. Ze had ook de hele ochtend mee rondgesjouwd en dat was

ze niet gewend. Ze deed een lekker slaapje en werd pas wakker toen Toos haar kwam roepen.

„Ik zal maar meteen mijn mooie jurk aandoen, hè?” zei Mieke.

„Ja, ik doe 't straks vlak voor we gaan eten, nu moet ik op Jan passen, want moeder heeft 't druk.” Weg was Toos en Mieke stapte meteen uit bed. Ze haalde de fluwelen jurk uit de kast. Wat was 't toch een beeld! Liefkozend aaide ze 't zachte goed. Omdat ze ziek was geweest, had ze hem heel weinig aangehad, gelukkig was ze er nog niet uitgegroeid. Nu moest ze eigenlijk proberen om zelf haar haar te doen; als mevrouw het druk had, kon je er haar toch niet telkens mee lastig vallen. Voorzichtig haalde ze de vlechten een voor een los, kamde ze en vlocht ze weer over. Zie je wel, nu ging het goed. Alleen de strikken, die durfde ze er niet in te doen. 't Waren nieuwe witte en die moesten stevig zitten, anders verloor ze ze nog.

Beneden in de kamer zat Toos met Janneman te spelen.

Toos sprong op. „Ha, wat ben je beeldig, moeder is klaar en nu ga ik me ook mooi maken.”

Toos verdween naar boven; toen ze terugkwam had ze haar mooie jurk aan, een groene, die moeder zelf gemaakt en geborduurd had. Daar was ze dan ook erg trots op en zonder dat moeder 't zei deed ze haar schort voor!!

Ze zouden vroeger eten en vader zou op Janneman passen, want moeder ging mee. Voor ongeduldige Toos ging de klok veel te langzaam, maar eindelijk

was 't toch zo ver en stonden ze met mantel en hoed klaar om op stap te gaan.

„'t Is nog te vroeg,” plaagde vader, maar Toos zei vol vuur: „we moeten ook vroeg zijn van de juffrouw.”

„We gaan maar,” zei moeder, „eerder hebben ze toch geen rust.”

En daar stapten ze heen. Moeder in 't midden en aan iedere kant een dochter, zoals ze zei. Toos was uitgelaten, maar Mieke was stil. Ze had 't gevoel dat er iets groots ging gebeuren, iets heel buitengewoons. Daar was de kerk al, aan alle kanten straalde er licht uit. Maar wat was dat toch voor een rumoer en leven?

„U moet er aan de andere kant in,” zei Toos, „kom, Mieke, wij gaan zo:” ze trok Mieke mee naar die kant van de kerk waar 't lawaai vandaan kwam.

„Wat is dat leven toch?” wilde Mieke vragen, maar meteen zag ze al dat 't hele stuk om de kerk vol was van spelende en joelende kinderen. Zodra Toos er aankwam, draafden er verscheidene meisjes op haar af met de uitroep: „Daar is Toos ook!”

Onder de luidruchtige begroeting raakte Mieke een beetje van de anderen af. Ze stond nog steeds verbaasd te kijken. Waren dat nu de kinderen die Kerstfeest gingen vieren? die al die mooie liederen zouden zingen? Dat kon toch niet met zoveel lawaai en drukte. Mieke had zich 't Kerstfeest voorgesteld als iets heel stils en plechtigs en nu deden ze zo. Zou 't nu toch prettig en mooi zijn?

„Mieke, Mieke,” Toos greep haar arm, „ik was je

helemaal kwijt, laten we dicht bij elkaar blijven, met 't uitkleden is 't zo'n gedrang."

„Waar doe je je mantel uit?" vroeg Mieke.

„Zie je dat donkere ding tegen de kerk, dat is een soort tent met allemaal kapstokken en daar doen we aanstonds onze mantels uit. Ha, daar komt de juffrouw."

Mieke zag nu een dame uit de tent komen die in haar handen klapte, waarop 't lawaai wel wat verminderde, maar toch niet geheel ophield. „Allemaal in je groepje bij je juffrouw of mijnheer gaan staan," riep de juffrouw en nu zag Mieke ook dat er meer dames en heren naar buiten kwamen. Opnieuw was er nu geschreeuw en geduw. Mieke voelde zich heen en weer getrokken en geduwd, ze hield Toos maar stevig vast. Eindelijk kwamen ze in de tent. Wat was 't hier ook vol, hoe kwam je ooit uitgekled en wat maakten ze toch een drukte. Dit begin van 't Kerstfeest viel Mieke tegen.

Hoewel 't leek dat alle kinderen maar door elkaar liepen, scheen er toch enige regelmaat in te zitten, want telkens ging een van de heren of dames bij de deur staan die naar de kerk leidde en vormde er zich een groepje omheen, dat dan door die deur verdween. „Nu wij," zei Toos en trok Mieke mee. Mieke's hart klopte, hoe was 't achter die deur? Waren de kinderen daar ook zo druk? De juffrouw bij de deur legde de vinger op de mond en zei: „Jullie weten 't wel, hè, op je tenen." Daar ging de deur open . . . Opeens was alle drukte van de kinderen weg. 't Leek wel of ze die in de tent achterlieten. Hier was alleen zacht ge-

gons van de mensen die met elkaar praatten en boven alles uit: 't orgel dat speelde. De juffrouw had heus niet behoeven te zeggen, dat ze op de tenen moest lopen, dat deed je vanzelf, vond Mieke. Ze was nog nooit in een kerk geweest en 't grote gebouw met zijn dikke pilaren en hoog dak maakte een diepe indruk op haar.

En dan die Kerstboom! Zoiets had ze nog nooit gezien. Ze volgde Toos in de rij en kwam naast haar te zitten. En nu kon ze rustig alles bekijken. Vlak voor hen stond de reusachtige Kerstboom te stralen met z'n lichtjes. Overal aan de takken hingen mooie zilveren versierselen en door en over de takken glinsterende slingers. Maar 't mooiste vond Mieke toch al die kaarsjes, die zo rustig stonden te branden.

Langs de ramen en op de preekstoel was 't met groen versierd en stonden ook kaarsen te branden. Hè, Mieke zuchtte er van. Dat 't zo mooi zou zijn had ze niet gedacht. Ze begreep niet, dat de anderen zachtjes met elkaar konden fluisteren. Toos zei ook iets tegen haar, maar ze hoorde 't niet. Ze wilde alleen maar kijken naar al dat licht, al dat Kerstlicht.

Nu waren alle kinderen bijeen, 't orgel hield op en 'er trad een heer naar voren.

„De dominee,” fluisterde Toos. De dominee sprak eerst een welkomstwoord tot de grote mensen en ook tot de kinderen en toen gingen ze allemaal zingen. Mieke kende 't lied niet, maar ze had toch niet mee kunnen doen, want toen ze al dat zingen hoorde kreeg ze een brok in haar keel. Daarna ging de dominee ver-

tellen en toen werd het zo stil in de kerk dat je wel een speld kon horen vallen.

Mieke vergat alles om zich heen, ze was mee op reis met Jozef en Maria. Laat in de avond kwamen ze in Bethlehem. O, wat was Maria moe, Jozef troostte haar door te zeggen dat ze er nu gauw waren en dat ze dan heerlijk uit kon rusten. Maar dat viel tegen. Alle huizen waren vol, overal waar ze aanklopten kregen ze te horen: „Geen plaats”. Hoe moest dat nu? Ze konden toch niet op straat blijven slapen?

„Je moet ergens onderdak komen,” zei Jozef tenslotte wanhopig, „voor mij hindert het niet, maar jij kan niet buiten blijven, we gaan weer naar de herberg.” Daar praatte Jozef net zo lang tot de waard medelijden kreeg en zei: „’t Enige plekje, waar nog een plaatsje is, is de stal.”

Hij ging met een lantaarn voor hen uit en ja, daar was de stal en daar tussen de paarden van de reizigers was nog een open ruimte. Stro lag er genoeg en de lantaarn mochten ze ook houden. Jozef ontdekte een paar paardedekken en met wat stro maakte hij daarvan een soort bed voor Maria. Wat was ze blij, dat ze eindelijk mocht rusten. Ze had niet eens behoefte aan eten, ze was alleen maar moe. ’t Was daar heel armoedig in die stal en toch gebeurde er iets heel groots: in die nacht werd daar een kindje geboren, en dat was maar niet zo een kindje, nee, dat was de Heere Jezus, Gods zoon. Maria zal ’t wel naar gevonden hebben, dat ze niet eens een wiegje voor ’t kindje had. Maar misschien was ze ook wel zo blij, dat ze er niet eens om dacht. ’t Kindje werd in doeken ge-

wonden en in een kribbe, waaruit de dieren eten, neergelegd.

Hier hield de dominee even op en nu zongen de kinderen heel zacht en eerbiedig: „Stille Nacht, Heilige Nacht.” Dat kende Mieke ook, en nu zong ze wel mee, maar in gedachten zag ze aldoor dat kribje met 't kindje.

„Niet alle mensen sliepen in die nacht,” vervolgde de dominee en vertelde nu dat er buiten 't stadje in 't veld vele herders waren die op de schapen pasten. Ze zaten bij elkaar en praatten of zongen wat. Op eens zei er een: „Wat is dat?” „Wat is dat?” herhaalden de anderen. „'t Werd opeens licht om hen heen, zo licht als de dag, maar 't was heel ander licht en kijk, daar was een gestalte midden in dat licht. Dat was geen mens, dat leek wel een engel!

De herders waren bang en hielden elkaar vast, maar de engel zei: „Vreest niet, ziet ik verkondig u grote blijdschap die al den volke wezen zal, namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere, in de stad Davids. En dit zal u het teken zijn: gij zult het Kindeke vinden in doeken gewonden en liggende in de kribbe.” Nauwelijks had de Engel dit gezegd of de hele lucht was vol engelen, die een lied zongen, zo mooi als er nog nooit op aarde gezongen was. „Ere zij God, in de hoogste hemelen, en Vrede op aarde, in de mensen een welbehagen” zongen ze. En toen opeens was 't donker, 't licht en 't gezang waren weg. De herders keken elkaar aan en vroegen: „Zag jij 't ook of was 't een droom?”

„Laten we gaan kijken,” zei er een.

„Ja, laten we 't kindje gaan zoeken.” En meteen gingen ze op weg, ze dachten niet meer om hun schapen.

„Maar waar moeten we nu heen?” zei er een.

„Naar een stal,” zei een tweede.

„Waarom naar een stal?”

„Wel, 't kindje ligt toch in een kribbe?”

Ja dat was zo, maar welke stal?

„Laten we met de stal van de herberg beginnen,” besliste de oudste.

Dus gingen ze naar de herbergstal. Wat was 't hier stil. Als de boodschap waar was, waarom gingen dan niet alle mensen naar die stal? Waren ze misschien verkeerd? Ze bleven aarzelend staan, maar toen wees er een naar de deur van de stal. Door een kier kwam er licht naar buiten. Voorzichtig gingen ze er heen en heel zachtjes maakten ze de deur open en daar in die stal, daar waren Maria en Jozef en 't kindje in de kribbe. En de herders, eerst durfden ze niet erg goed, maar toen kwamen ze naderbij en knielden naast 't kindje neer om te aanbidden. „Hoe is dat mogelijk?” denk je misschien, „zo'n gewoon kindje!” Maar de herders wisten dat 't geen gewoon kindje was, doch door God gezonden om de mensen gelukkig te maken. Om een moeilijk woord te gebruiken: 't was de openbaring van Gods liefde. Weet je wat dat betekent? Als je veel van iemand houdt, wil je hem dat graag tonen. Dan geef je hem wat moois of je doet iets voor hem. Nu hield God zoveel van de mensen, dat Hij Zijn eigen Zoon aan hen gaf om hun te leren dat ze door God te dienen gelukkig konden worden. Dat is een heel groot geschenk, dat wij ook krijgen en

waarvoor we onze dankbaarheid moeten tonen door te doen wat de Heere Jezus van ons vraagt . . .”

’t Was even heel stil toen de dominee ophield . . . Daarna zongen ze met elkaar: „In Bethlehems stal.” Mieke moest heel diep zuchten, ze had zo gespannen geluisterd, ze draaide zich om naar Toos, heel even keken ze elkaar aan, toen wisten ze ’t dat ze ’t fijn gevonden hadden.

Nu stonden de dames en heren op en gingen weg om even later terug te komen met schalen vol koekjes. Ieder kind kreeg er twee. Nu, dat smaakte best.

„Wat zou er nu komen,” dacht Mieke. Daar kwam de juffrouw, die buiten ’t eerst uit de tent was gekomen, en vertelde een prachtig verhaal van kinderen die allemaal met hun lantaarntje naar ’t Kindje in de kribbe gingen. Daarna werd aan elk van de kinderen, die van de Zondagsschool af gingen, een Bijbel gegeven. Nog eenmaal zingen en toen dankte de dominee God voor ’t heerlijke feest. Na het danken gingen de grote mensen weg en bleven de kinderen zitten tot ze geroepen werden om weg te gaan. Ze kregen allemaal een pakje en een zakje lekkers mee. Mieke kreeg ook een zakje lekkers, omdat ze „op visite” was.

’t Was in de tent wel weer een hele toer om aangekleed te komen, maar eindelijk kwam iedereen toch klaar. Je hoefde ook niet op elkaar te wachten, wie klaar was ging weg.

Toos en Mieke hadden elkaar geholpen en stonden al gauw buiten.

„Daar is moeder,” riep Toos. Stevig stapten ze naar huis, allebei onder de indruk van 't heerlijke feest. „En?” vroeg vader, toen ze binnenkwamen. „'t Was fijn, hè Mieke?” zei Toos uit de grond van haar hart. En Mieke zei: „Ik heb nog nooit zoiets moois beleefd.”

XI

Verdwaald

Lieve Vader en Moeder.

Ik was erg blij met uw brief. Hij kwam van-
„L morgen. 'k Vind het zo echt om wat van de
post te krijgen. Heeft u het leuk bij grootmoeder?
't Is hier fijn. Ik heb zoveel te vertellen, dat ik een hele-
boel velletjes papier nodig zou hebben als ik alles op
wilde schrijven. Dat zal ik maar niet proberen.
't Kerstfeest van de Zondagsschool was zo mooi, daar
vertel ik u later wel eens alles van.

1e Kerstdag ben ik met Toos en haar vader naar de
kerk geweest.

's Middags was het zo leuk!

De voorkamer was de hele vorige dag afgesloten ge-
weest. Nadat ik gerust had, ging mevrouw op het or-
gel spelen en mijnheer was verdwenen. Opeens scho-
ven de deuren naar de voorkamer open en daar...
stond de Kerstboom!

Natuurlijk veel kleiner dan in de kerk, maar net zo
mooi.

En deze kon je van nog dichterbij bekijken! Mevrouw
had de kamer met hulst versierd. We hebben eerst
allemaal gezongen en toen vertelde Toos d'r vader
een mooi verhaal.

Gisteren ging mevrouw naar de kerk en hebben Toos en ik voor alles gezorgd. Afgewassen en de kamer netjes gemaakt. En 's middags hebben we gewandeld, allemaal, Janneman ook mee in de wagen. Dat is toch zo'n dot: Hij roept „Mie, Mie,” tegen me. Leuk, hè? Wilt u grootmoeder een kus van me geven? Mevrouw vindt het best dat ik tot 30 December blijf. Nu houd ik op, de groeten van allemaal hier en een kus van uw liefhebbende Miek.”

Mieke deed de enveloppe dicht en plakte er een postzegel op. Nu moest hij meteen naar de bus. Die werd aanstonds gelicht, had mevrouw gezegd.

Toos was boven, zou ze haar vragen om mee te gaan? Eigenlijk wilde ze liever alleen, want Mieke had een plannetje bedacht. Toen ze met Toos de hulst had gehaald, had die bloemist zulke leuke bakjes met tulpen. Ze had toen dadelijk gedacht: „Hè, zo'n bakje meenemen voor mevrouw.”

Dat ging toen niet en later was er geen gelegenheid voor geweest. 't Zou leuk zijn om nu stilletjes weg te wippen en dan 't bakje halen en op tafel zetten. Dan zou je de gezichten van Toos en haar moeder eens moeten zien. Maar dan moest ze nu ook gauw weg, anders kwam Toos beneden.

Mieke kleedde zich zo vlug mogelijk aan en sloop toen heel zacht de deur uit, die ze op een kier liet staan, dat deed Toos ook wel als ze een boodschap ging doen. Nu de straat uit. Op de hoek was de brievenbus, de brief was ze dus meteen al kwijt. Hoe moest ze nu verder, wacht, die straat in en dan?

Ja, 't was met Toos zo eenvoudig, maar nu leken al

die straten op elkaar. Op goed geluk dwaalde Mieke rond, tot ineens, zag ze daar geen bloemen? En ja hoor, daar was de bewuste winkel. Als er nu nog maar iets was. Dat viel mee gelukkig en even later stapte Mieke met 't kostbare bakje in haar arm weer de straat op.

Maar nu weer terug. Uit welke straat was ze gekomen? Die daar? Nee, die. Wat dom dat ze daar net niet op de naambordjes gelet had. Dit was toch wel de goede weg, geloofde ze.

Opeens kwam ze bij de kerk uit. Nee maar, nu was ze helemaal verkeerd. Mieke kreeg 't er warm van. Wat vervelend nu, op deze manier bleef ze veel te lang weg en zouden ze dan niet ongerust over haar worden? Wat moest ze doen?

Wacht, daar kwam iemand aan, ze zou maar naar de weg vragen. De eerste voorbijganger liep gewoon door toen ze hem aansprak, de tweede legde 't haar uit, maar niet zo heel duidelijk, zodat Mieke's hoofd duizelde van al de keren rechts- en linksom.

Toch ging ze 't maar weer proberen. Iets had ze er wel van onthouden en dan maar weer vragen, ze *moest* naar huis, 't werd veel te laat en dat bakje woog zo zwaar in haar arm.

Ha, een agent; *die* zou 't wel weten.

„Wel zeker, jongedame,” zei de agent, toen Mieke beleefd de weg naar de Tulpenstraat vroeg. „Ik moet juist die kant op, dan gaan we zover samen.”

Dat was prettig, en veel gauwer dan Mieke had gedacht waren ze in de straat waar Toos woonde. Ze bedankte de agent en vloog 't laatste eindje straat

' door. Zouden ze haar gemist hebben? Ze zag mevrouw op de stoep staan en de straat afkijken, maar net de andere kant op. En daar kwam Toos uit huis met haar mantel half aan.

„Toos, Toos,” riep Mieke, die nu weer langzamer

ging lopen, want dat draven kon ze niet volhouden. Gelukkig, ze hoorden haar en daar kwam Toos al aanrennen.

„Waar kom jij vandaan?” hijgde ze, „ik schrok me naar toen ik je nergens kon vinden.”

„'k Heb even een boodschap gedaan,” zei Mieke, net alsof 't heel gewoon was.

„Maar kind,” zei moeder, „waar ben je geweest?” Mieke voelde zich wel wat verlegen, mevrouw was blijkbaar ongerust over haar geweest. „Ik wilde alleen even een boodschap doen, maar toen wist ik de weg niet goed meer terug en werd 't wat later, alstublieft,” en meteen duwde ze moeder 't bakje in de handen.

„Is dat voor mij?”

„O Moeder, pak 't gauw uit,” en Toos danste alweer ongeduldig heen en weer.

„Maar Mieke, dat is veel te erg,” vond moeder „wat een beeldig bakje!” Mieke glunderde, omdat 't zo in de smaak viel.

„k Had 't stilltjes op tafel willen zetten,” vertelde ze, „maar dat ging nu niet omdat ik verdwaalde. Bent u erg ongerust geweest en bent u nu boos?”

„k Ben wel even geschrokken, toen Toos kwam zeggen dat ze je nergens kon vinden, maar nu is 't weer over, alleen, niet meer doen, hoor!”

„Nooit meer!” beloofde Mieke.

De dagen vlogen om en toen ze de laatste avond in bed lagen zei Toos met een zucht: „Nu lig ik morgenavond weer alleen.”

„Ik ook, en jij hebt Janneman nog.”

„Dat is zo,” stemde Toos toe, „maar ik zal je toch erg missen, 't was zo leuk.”

„Ik vond 't ook fijn, Toos, vooral om 't Kerstfeest, zie je, dat had ik nooit zo echt gevierd en nu heb ik 't gevoel of ik er ook bij hoor.” Toos vroeg niet waarbij, want ze wist het wel, bij de herders en de wijzen en bij allen die het Kindje gingen aanbidden.

De volgende morgen kwamen Mieke's ouders haar halen. Al had ze 't ook nog zo prettig gevonden om uit logeren te zijn, ze stond al een half uur voor de tijd aan 't raam te kijken. En toen ze er eindelijk aankwamen vloog ze zo maar naar buiten.

„Nou, nou,” zei vader, „'t lijkt wel of je graag weg wilt.”

„O nee, maar ik ben zo blij dat ik u weer zie.”

Ze konden niet lang meer blijven, even praten en met Broertje spelen en toen was 't: afscheid nemen. Toos stond ze zolang na te wuiven als ze nog een puntje van hen zag.

„Hè,” zei Mieke toen ze in de trein tussen vader en moeder inzat, „'t was reuze fijn, maar nu ben ik toch blij om weer naar huis te gaan.”

INHOUD

	Blz.
I. Een zorgzaam moedertje	7
II. Waar de brief van Toos kwam	12
III. Grote schoonmaak	16
IV. Mag dat, Mieke?	21
V. Is 't wel zo prettig?	26
VI. Een verrassing	33
VII. Een fijn vooruitzicht	39
VIII. 't Rapport	47
IX. Eindelijk is het zo ver	50
X. 't Feest	59
XI. Verdwaald	72